

# Intro

## วาสนาที่ถูกหยิบยื่นให้

### โดยคนที่จะถูกคลุมถุงชน

#### วิภาวนีกำลังหงุดหงิด

เธอใช้ชีวิตอย่างเป็นอิสระมาหลายปี เกิดมาในครอบครัวร่ำรวย มีเงินมีทองที่ไม่รู้ว่าชาตินี้จะใช้หมดหรือไม่ อยากเรียนอะไร ใช้ชีวิตแบบไหน ล้วนไม่เคยมีใครห้าม แต่แล้ววันหนึ่งผู้เป็นพ่อก็เรียกไปคุยเพื่อบอกว่าอยากให้ลองคบหาดูใจกับทายาทของบริษัท JCT Group...

พิชญะ รังสิโรจน์ ไດเรกเตอร์แห่ง JCT Trading

“แบบนั้นก็เหมือนคลุมถุงชนเหมือนในละครนะสิ” เสียงของชายหนุ่มที่เพิ่งเคี้ยวข้าวเสร็จดั่งขึ้น เจ้าตัวนั่งอยู่ตรงข้ามวิภาวนี เป็นคนที่เธอเรียกมาเพื่อให้รับฟังปัญหา

“ก็...จะพูดอย่างนั้นก็ได้” วิภาวนีตอบกลับไป เห็นคนตรงหน้ากินแกงกะหรี่อย่างเอร็ดอร่อยในขณะที่เธอแทบกินไม่ลงก็หงุดหงิด แต่แบบเด็กคนนี้จะไปเข้าใจอะไร แค่ว่าบอกว่าลองคบหาดูใจก็คิดไปถึงการคลุมถุงชน วิภาวนีไม่ชอบคำว่าคลุมถุงชน มันดูบังคับและ

โบราณเกินไป เธอรับไม่ค่อยได้

“แล้วจะแต่งงานเมื่อไหร่” มองด้วยสายตาคุณแม่มองลูกน้อยได้เพียงเสี้ยววินาทีเธอก็กลับมาตวัดสายตามองค้อน “ก็ถ้าได้แต่งงานจริงๆ ผมจะได้คิดว่าควรใส่ซองให้คุณวินนี่เท่าไร แต่ผมไม่ค่อยมีเงินนะ” ขนาดมองค้อนจนปวดตาแล้ว คนตรงหน้ายังไม่ได้รู้สึกรู้สึอะไร วิภาวนีถอนหายใจอย่างปลงๆ

“ยังไม่เคยเจอกันจะไปแต่งได้ยังไง และคำว่าลองคบหาดูใจก็ไม่ใช่การคลุมถุงชน”

“อ้าว...ก็เวลาคลุมถุงชนแบบในละครอะนะ เขาก็ไม่พูดตรงๆว่าจะจับคลุมถุงชนซะหน่อย”

ได้ยินเพื่อนของตนพูดเช่นนั้น วิภาวนีก็ถึงกับยกมือห้าม

“คุณพ่อบอกว่าอยากให้ต้อง แต่ไม่รู้ว่ามีฝ่ายชายเขาจะดองด้วยไหม และที่สำคัญคือฉันไม่” เธอไม่อยากแต่งกับคุณพิชญะอะไรนั่น

“งอะ ไม่เข้าใจ เดี่ยวสั่งไอศกรีมมากินด้วยได้ไหม”

“ไอศกรีมมันมีอยู่ในเซตแล้วไม่ต้องสั่ง คือพ่อแม่พวกเราอยากให้แต่งงาน แต่ฉันนะไม่ ส่วนฝ่ายชายไม่รู้คิดยังไง เขาเป็นว่าเขาไม่ได้บังคับ แต่ถ้าชอบกันรักกันและแต่งงานกันจะดีมาก” วิภาวนีรู้สึกปวดหัวที่ต้องรับมือกับความเห็นแก่ใจและความช่างสงสัยของอีกฝ่าย

“ไม่บังคับจริงๆ เหรอ”

“แม่นะไม่บังคับ แต่พ่อนะมองมาจากนอกโลกก็รู้ว่าคาดหวังไว้มาก!” วิภาวนีถอนหายใจ เธอเปิดเผยให้อีกฝ่ายฟังแต่โดยดี กับฟ้าชายที่คุ้นเคยกันมาตั้งแต่เด็ก เจ้าตัวยอมนึกภาพออก

“แล้วพ่อแม่ของฝ่ายนั้นล่ะ”

“ไม่รู้”

“งั้นก็แย่น้อย” คนตัวเล็กพูด มือก็ตักข้าวเตรียมเอาเข้าปาก “ถ้าคุณท่านอยากให้คุณวินนี่แต่งอยู่ฝ่ายเดียว แต่ถ้าฝ่ายชายเขาไม่แต่งด้วย ก็คงไม่ได้จัดงานแต่งหรอกมัง”

“ก็จริง...” วิภาวนีเย็นลงแล้ว จะว่าไปเธอก็ไม่รู้จักฝ่ายชายไม่รู้เลยว่าเขาคอนนั้นคิดเห็นเช่นไรกับเรื่องนี้ รู้หรือยังเถอะว่ามีคนคิดจะดองสองครอบครัวเข้าด้วยกัน

“คุณวินนี่ต้องใจเย็นหน่อยนะ ถึงทุกครั้งที่คุณวินนี่หงุดหงิดอยากระบายมันจะเป็นลาภปากผมก็เถอะ” ในที่สุดข้าวแกงกะหรี่ในช้อนก็ได้เข้าปากเสียที

“ก็ฉันไม่รู้จะระบายกับใครนี่ มีแต่ใจเท่านั้นแหละที่รับฟัง” วิภาวนีถอนหายใจออกมา ก็ไม่ใช่ว่าเธอมีเพื่อนน้อยหรอก แต่กับเรื่องอ่อนไหวบางเรื่องก็ไม่ว่าจะพูดให้ใครฟัง มีคนเดียวเท่านั้นที่เธอไว้วางใจว่าอีกฝ่ายจะไม่เอาไปพูดต่อ

“เราก็แค่ฟังไปด้วยกินไปด้วยเท่านั้นเอง” คนพูดเตรียมจะตักอีกคำใส่ปาก ทว่ายังไม่ทันได้ส่งเข้าปาก ประโยคต่อมาของวิภาวนีก็ทำให้ต้องหยุดชะงัก

“แต่จริง ๆ วันนี้ไม่ได้เรียกไฉมาเพื่อมาฟังอย่างเดียวหรอคะ”

“ครับ?”

“แต่มีเรื่องจะให้ไปทำให้ต่างหาก” วิภาวนีมองอีกฝ่ายด้วยแววตาทะเยอเยอ ตัวเล็ก ๆ ดูจืดชืดเช่นนั้นแหละเหมาะสมกับหน้าที่ที่เธอกำลังจะมอบหมายให้

“คุณวินนี่...อย่าบอกนะ” ดวงตากลมโตหรือล่ง มองคนตรงหน้าอย่างไม่ไว้ใจ

“ไม่ใช่ว่าใจทำงานอยู่ที่ JCT Trading หรือไง”

“...”

“คงไม่ยากสำหรับใจใช่ไหมล่ะ” วิภาวณีพูดเหมือนมั่นใจ “ที่จะช่วยคุณวันนี้ของใจอีกสักครั้ง” แน่แน่นอนว่าเธอมั่นใจด้วยว่าคนตรงหน้าต้องบอกปฏิเสธกันอย่างแน่นอน ซึ่งเธอก็เตรียมการมาพร้อมเสมอ คนแบบ ‘ฟ้าฉาย’ คนนี้นะไม่มีเรื่องที่ทำไม่ได้

ถ้าเงินถึง!

**“ถ้าหาข่าวมาให้ฉันได้ ฉันจ่ายให้เลยสามหมื่น ข่าวอะไรก็ได้ เอาแค่เรื่องทั่วไปไม่ต้องลงลึกอะไร อุปนิสัยใจคอ ถ้าพอจะรู้ว่าเขามีแฟนแล้วหรือยัง ชอบคนแบบไหน ก็ยิ่งดี ไม่ต้องไปเสี่ยงดีชีใคร ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไร ทั่วไปแค่นั้น โอบอกฉันได้หมดเลย เห็นไหมงานง่าย ๆ ไม้รับด้วย”**

“เฮ้อ...” ไม่น่าเลยฟ้าฉาย ไม่น่าเกิดมาเป็นคนเห็นแก่เงิน...

แต่ไม่เห็นแก่เงินก็คงไม่ได้ เพราะชีวิตนี้มีค่า...มีแต่ค่าใช้จ่าย รอคอยเต็มไปหมด ทั้งค่าใช้จ่ายรายวันรายเดือนและหนี้สินที่รออยู่ มองไปรอบ ๆ ห้องที่อยู่ที่นี่ ไม่สมกับที่ไปกินอาหารมื้อหนึ่งเกือบ ห้าร้อยบาทสักนิด มื้อนั้นโชคดีที่มีผู้มีการคุณจ่ายให้ แต่ถ้าเธอไม่ชวนไปก็ไม่มีวันที่คนอย่างฟ้าฉายจะเหยียบย่างเข้าไปนั่งกินอาหารในที่แบบนั้น

ห้าร้อยบาทนี้กินข้าวได้เป็นสัปดาห์เสียวนะ ถ้าอ้วกออกมา แล้วกลายเป็นเงินสักร้อยบาท ฟ้าฉายก็จะไปล้างคอเสียตอนนี้เลยด้วย...

ว่าแต่เรายังไม่ได้พูดถึงตัวละครเอกของเรากันใช่ไหม นี่คือ ‘ฟ้าฉาย’ หรือ ‘ฉาย’ ชื่อเล่นที่แม่ตั้งให้จริง ๆ แต่ใคร ๆ ก็เรียกว่า ‘ไฉ่’ ‘ไฉ่ไฉ่’ หรือ ‘ไฉ่ไฉ่’ แล้วแต่ความสะดวก

ฟ้าฉายเติบโตมาในครอบครัวที่มีฐานะยากจน ฐานะถูกจน  
สำเร็จการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยมาได้อย่างยากลำบาก แต่ใคร  
บอกว่าเรียนจบแล้วจะสบาย ทุกวันนี้ฟ้าฉายยังใกล้จะตายเพราะ  
ความอดอยาก...

เพราะฉะนั้นเมื่อมีคนเสนอเงินมาให้ถึงสามหมื่น ฟ้าฉายจึง  
ไม่กล้าปฏิเสธออกไปทันที เพราะเงินนี้จะช่วยต่อชีวิตที่กินมามากเป็น  
สัปดาห์ของตนได้ และมันจะไม่ใช่ว่าแค่สัปดาห์เดียวด้วย แต่อาจจะ  
เอาไปทำอะไรได้อีก แค่คิดว่าจะมีเงินสามหมื่นถูกโอนเข้ามาในบัญชี  
ฟ้าฉายคนนี้ก็หลับตาลงอย่างเป็นสุขได้แล้ว

แต่ภารกิจพิชิตเงินสามหมื่นนี้ทำทนายอำนาจมืดเกินไป

ฟ้าฉายที่หลับตาพร้อมอยู่เมื่อครู่ถึงกับลืมตาขึ้นมารับรู้ความ  
เป็นจริงของโลก แม้ผู้ว่าจ้างจะบอกกันว่าไม่ต้องไปเสี่ยงมาก ข้อมูล  
ตื้นเขินแค่นี้ก็ได้ แต่เงินเยอะแบบนั้นจะทำแบบง่าย ๆ ได้ที่ไหน  
ฟ้าฉายก็มีจรรยาบรรณของตนเหมือนกัน

สามหมื่นล่อตาล่อใจก็จริง แต่เสี่ยงถูกไล่ออก เป็นอันจบ  
ตำนานรายได้เดือนละสองหมื่นของตนอย่างถาวร งานการสมัยนี้  
ก็ไม่ได้หาง่ายด้วย ถึงไม่เลือกงานไม่ยากจน แต่ถ้ารับงานใจเช่นนี้  
เกรงว่าจะตกรางและถูกแบล็กลิสต์ฟ่งไปด้วยนะสิ...

แต่การลงทุนที่ไหนก็มีความเสี่ยงทั้งนั้น ฟ้าฉายนั่งกดเครื่อง  
คิดเลขคลาเย่เครียด ประเมินความสามารถของตนกับรายได้ที่จะได้  
รับว่ามันคุ้มที่จะเสี่ยงเอาหน้ากับการงานของตนไปแขวนไว้ด้วยไหม  
ก่อนจะคิดได้ว่าสามหมื่นนี้มันเศษเงินของวิภวานีชัด ๆ แหงสิ...  
กระเป๋ากับใบละแสนแปดยังซื้อได้ เรียกเซฟซื้อดังไปทำอาหารให้กิน  
ที่บ้าน จ่ายไปหลายหมื่นก็ทำได้ เงินหมื่นสำหรับวิภวานีก็เปรียบ  
เหมือนเศษเหรียญที่ล้วงเจอโดยบังเอิญในกระเป๋าท่านั้นแหละ!

แต่ถึงจะเป็นเศษเหรียญ ก็ยังมีค่าสำหรับฟ้าฉายมากอยู่ดี...

คำนวณไปมา...แม้งานนี้จะเรียกว่าง่ายก็ง่าย แต่ถ้าจะให้พูดว่ายากก็ยาก ลำพังวิภาวนีอาจจะไม่ได้เอากลับฟ้าฉายไปซุกคุ้ยอะไรมากมายเกี่ยวกับเป้าหมายจริง ๆ หรือก มันอันตรายและเสี่ยงที่จะถูกจับได้ ทีนี้ถ้าถูกไล่ออกก็คงรับผิดชอบชีวิตกันไม่ไหว แต่ถ้าจะรับเงินสามหมื่นมา ฟ้าฉายไม่สามารถทำอะไรครั้ง ๆ กลาง ๆ ได้จริง ๆ

ดังนั้นจึงต้องตั้งเงื่อนไขที่ยากขึ้นเพื่อว่าเธอจะยกเลิกงานจ้างนี้ และฟ้าฉายจะได้เป็นอิสระทางความรู้สึกจริง ๆ เสียที!

**Fachai :** ผมขอห้าหมื่น

ฟ้าฉายผู้มีจิตใจที่แสนทะเยอทะยานขีดหน้าขึ้นก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือมาพิมพ์ข้อความ ห้าหมื่นนี้คงไม่มีใครบ้าจี้มาจ้างคนโง่ทำงานนักสืบให้หรือก ฟ้าฉายยิ้มในใจ อนาคตอันสดใสกำลังรอกันอยู่ไม่ไปไหนแน่นอน

ทว่าฟ้าฉายประเมินเพื่อนตัวเองต่ำเกินไป...

**Winnie :** คุณวินนี่ให้หกหมื่นเลยก็ได้

วิภาวนีตอบทันทีที่อ่านข้อความ ตัวเลขที่บอกมาเล่นเอาฟ้าฉายตาลน ก็เนอะซื้อกระเป๋าแสนแปดพร้อมรถอีกคันละหลายล้าน แจกทำโดยไม่เสียดาย แค่หกหมื่นทำไมจะจ่ายให้ไม่ได้ รายได้ต่อเดือนก็เกินแสนแล้วไหม

“โอ้ยยย ทำไงดีวะเนี่ย” ถ้าสามหมื่นคงจะสามารถหยิ่งใน

ศักดิ์ศรีได้ยากกว่านี้ แต่คุณเธอเล่นจ่ายเพิ่มให้แบบนี้ ใครจะทนต่อความโลภไหว ตระหนี่เก็บเงินมาตั้งแต่จำความได้ ฟ้าฉายยังมีเงินไม่ถึงแสนด้วยซ้ำ ต่อจากนี้อีกสิบปีจะเก็บเงินได้ถึงแสนจากการทำงานประจำหรือเปล่าก็ไม่รู้ ทั้งนี้บ้านและค่าใช้จ่ายในกรุงเทพฯ นี่อีก

แล้วใครมันจะอยู่ JCT ไปอีกสิบปีละ ฟ้าฉายไม่คิดจะลาออก หรือไม่คิดว่าตัวเองจะโดนเขาเลย์ออฟบ้างเลยหรือไง

ในเมื่อชีวิตก็เสี่ยงมาตั้งแต่หลุดจากมดลูกแม่แล้ว จะกลัวตกรานทำไม เงินห้าหมื่นนั้นมันยิ่งใหญ่มาๆ ไม่รู้ว่าระหว่างเขาจับได้กับเหม็นขี้หน้าอยากไล่ออกอะไรจะเกิดขึ้นก่อนกัน ชั่งน้ำหนักแล้วอาจจะคุ้มกว่าด้วยซ้ำ

**Fachai :** ผมขอมัดจำก่อนสามหมื่น

ดิง...

มีเงินโอนเข้าบัญชีของคุณหมายเลข xxx-xxx-xxxx จำนวน 60,000 บาท

“โอ๊ะ”

คุณมียอดเงินคงเหลือในบัญชีทั้งหมด 101,400.08 บาท ฟ้าฉายมองตัวเลขยอดเงินในหน้าแอปพลิเคชันตาโต บอกให้มัดจำ แต่นี่มันเต็มจำนวนนี้

**Winnie :** พร้อมเริ่มงานเลยนะจ๊ะ

ประวัติศาสตร์ตระกูลจะต้องจารึกว่าวันนี้เป็นวันที่ฟ้าฉาย

มีเงินเก็บแต่ะหลักแสนแล้วจริงๆ แม้จะยังไม่แน่ใจว่างานนี้มันสุจริต  
จริงหรือเปล่า แต่ก็...

**Fachai :** ผมจะทำให้ดีที่สุดครับ

หากมีใครพูดให้ได้ยินว่าฟ้าฉายใช้เงินซื้อไม่ได้  
ให้ทราบไว้ว่านั่นคือข่าวลือ!

# 1

## ผู้มีวาสนาก็มีจุดเริ่มต้น

หลังจากเกิดเหตุระทึกขวัญ ฟ้าฉายก็นอนกลิ้งเกลือกเพื่อฝันว่าจะเอาเงินที่ได้มานั้นไปทำอะไรบ้าง นอนเพื่ออยู่เป็นชั่วโมงก็เพิ่งระลึกได้ว่าเงินนี้มีค่าสาปติดอยู่ แต่ถอยตอนนั้นก็ไม่ทันแล้ว ความโลกจะพาชีวิตลงเหวหรือไม่ รอดูได้เลย

ขอกล่าวถึงวัยเด็กของคนคนนี้เสียหน่อย ฟ้าฉายถูกเลี้ยงโดยผู้เป็นยายที่ต่างจังหวัด ส่วนแม่ที่เป็นแม่เลี้ยงเดียวนั้นทำงานอยู่กรุงเทพฯ คอยส่งเงินไปให้ จนกระทั่งวันหนึ่งยายของฟ้าฉายได้จากไปอย่างไม่มีวันกลับ แม่จึงไม่เหลือใครให้พึ่งพาอีกต่อไป จำต้องให้ฟ้าฉายมาอยู่ที่กรุงเทพฯ ด้วยกัน

โชคดีที่ฟ้าฉายโตในระดับหนึ่ง ค่อนข้างรู้ความแล้วจึงไม่ต้องคอยคุ้มคอยป้อนข้าวให้ แม่ทำงานเป็นแม่บ้านให้บ้านคนรวยและเช่าห้องราคาถูกเอาไว้ซุกหัวนอนไม่ไกลจากบ้านหลังนั้น ในตอนเช้าแม่ลูกจะออกจากห้องเช่านั้น ฟ้าฉายไปโรงเรียน ส่วนแม่ไปทำงานและใช้...บ้านคนรวยที่ว่ำนั่นคือบ้านของวิภาวดี

ในตอนเย็นหลังเลิกเรียนฟ้าฉายจะมารอแม่ที่ทำงาน ซึ่งก็คือบ้านของวิภาวดี นั่งรอเฉย ๆ บ้าง ช่วยแม่ทำงานในบ้านบ้าง บางครั้งแม่ของวิภาวดีมาเห็นและเกิดเอ็นดูก็ให้เงินเล็ก ๆ น้อย ๆ หรือให้ขนมมากินบ้าง คงจะเอ็นดูกันในระดับหนึ่งเลย แม้แต่ตอนที่วิภาวดีมาเล่นด้วยก็ไม่ได้ว่าอะไร

คุณผู้หญิงวิภาวดีซึ่งเป็นมารดาของวิภาวดี ท่านเป็นคนที่มีเมตตาและไม่ยึดถือลำดับชนชั้นนัก วิภาวดีเองก็เหมือนจะถูกเลี้ยงมาด้วยชุดความคิดแบบเดียวกัน แม้ว่าจะดูหยิ่ง แต่แท้จริงแล้วเธอไม่ได้คิดเหยียดหยามฟ้าฉายว่าเป็นลูกคนใช้แต่อย่างใด ฟ้าฉายในตอนนั้นรู้สึกได้ว่าพวกเขาคือเพื่อนเล่นที่ดีต่อกันมากกว่า

ทว่าก็ไม่ใช่ทุกคนในบ้านจะคิดเช่นนั้น คุณป้าของวิภาวดีซึ่งเป็นพี่สาวของคุณวิภาวดีนั้นไม่ใคร่ชอบใจเท่าไร เมื่อหลานสาวคนเดียวที่เธอรักเหมือนลูกมาคลุกคลีกับลูกคนใช้อย่างฟ้าฉาย เธอมองว่าการวางตัวเช่นนี้ไม่ถูกต้อง จะถูกคนใช้เล่นหัวเอาได้

แม้รู้ความ แต่ก็ยังเด็กเกินกว่าจะเข้าใจ เพื่อตัดรำคาญ วิภาวดีและฟ้าฉายจึงไม่พูดคุยกันต่อหน้าเพื่อไม่ให้คนแก่ไม่สบายใจ

อันที่จริงฟ้าฉายก็รู้สึกดีอยู่หรอกที่ได้มีเพื่อนเพิ่มมา เจ้าตัวไม่ทันได้คิดไปถึงว่าการมีเพื่อนรวยจะช่วยส่งเสริมกันอย่างไร ส่วนสาเหตุที่วิภาวดีติดเคามา เป็นเพราะเธอชอบพูดชอบคุยชอบบ่นเรื่องที่พูดให้ใครฟังไม่ได้กับฟ้าฉาย

ในตอนเย็นหลังเลิกเรียนที่เด็กทั้งคู่อลับมาที่บ้าน ฟ้าฉายจะเดินตามวิภาวดีมานั่งที่ศาลา นั่งฟังเด็กหญิงพูดถึงคนนั้นคนนี้โดยที่เจ้าตัวก็ไม่ได้รู้จักหรือเข้าใจทั้งหมด สำหรับฟ้าฉาย การนั่งฟังและพยักหน้าออกความเห็นบ้างไม่ใช่เรื่องหนักหนาอะไร เพราะทุกครั้งเด็กชายจะได้ลากปากกินขนมไปด้วย หากจะเปรียบเทียบความสัมพันธ์

นี่ว่าเป็นความสัมพันธ์แบบไหน คงจะบอกได้ว่าเป็นเพื่อนกิน ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเป็นฟ้าฉายที่กิน...อยู่คนเดียว

ใช้ชีวิตเป็นเพื่อนกินให้ลูกคนรวบอยู่ได้ห้าปีจนอายุสิบสาม แม่ของฟ้าฉายที่โสดมานานก็คบหากับคนสวนที่มาทำงานได้ปีกว่า ๆ ฟ้าฉายไม่ได้ชอบแฟนของแม่นัก แต่เด็กอย่างตนจะไปพูดอะไรได้ โชคดีที่ยังไม่ทันได้เป็นพ่อเลี้ยงลูกเลี้ยงของกันและกันก็เกิดเรื่องขึ้น แต่จะบอกว่าโชคดีก็ไม่ได้หรอก

เพราะแฟนแม่นั้นนั้นดันขโมยทองของคุณวิกานดาแล้วแผ่นแนบหายไปไหนก็ไม่รู้

แน่นอนว่าจากเหตุการณ์นั้นแม่ของฟ้าฉายก็ถูกสงสัยว่าสมรู้ร่วมคิดหัวทองหนีด้วย แม้จะพิสูจน์ตัวเองได้ แต่ความรู้สึกที่เสียไปทำให้เธอไม่อยากทำงานที่นี้ต่อ จึงขอลาออกและพาลูกกลับต่างจังหวัด

“ต่อไปเราก็ไม่ได้เจอใจแล้วสิ” วิกานีพูดขึ้น รู้สึกเสียใจและเสียตาย

“ไม่เป็นไรนะคุณวินนี่ เพื่อนกินหาง่ายจะตาย” ฟ้าฉายตอบกลับไปทั้ง ๆ ที่แก้มยังอูม ในปากเต็มไปด้วยขนมที่กะจะกินให้ท้องแตกส่งท้าย

วิกานีในวัยสิบสามปีขมวดคิ้ว รู้สึกแปลก ๆ กับประโยคนี้ของเจ้าเด็กตะกอละตรงหน้า

“แต่คงไม่มีใครรับฟังเราเหมือนใจแล้ว”

“เอาขนมไปให้เขากินสิ”

วิกานีได้ยินเช่นนั้นก็นอนใจ “ไม่ใช่ทุกคนจะชอบกินแบบใจเสียหน่อย”

มีคนแบบนั้นด้วยเหอ ขนมอร่อยจะตายไป ฟ้าฉายเอียงคอ

สงสัย “ผมก็ไม่รู้หรอก”

ปกติเวลาเขาขมไปแจกให้เพื่อน ๆ กิน เพื่อนก็ดูดีใจอยู่นะ “ถ้าเก็บเงินซื้อมือถือได้ ผมจะโทร. มาบอกเบอร์นะ ตอนนี้นักฉ้อฉลนี่ก็เขียนจดหมายหากันไปก่อน ใส่แสดมปีมาให้ด้วย ผมจะได้ตอบกลับ” แม้ว่าจะเห็นแก่กิน แต่ก็สงสารวิรวานีน้อยที่เหมือนจะเหงาปากไม่มีคนคุย ฟ้าฉายจึงเสนอวิธีที่ดูน่าจะแก้ขัดได้ไปก่อน

“ทำไมมันยุ่งยากจังอะไร ซื้อมือถือเลยได้ไหม”

“ไม่มีเงินเก็บอยู่สามร้อยบาทเอง แต่มือถือนี่คงไม่ก็ร้อยบาทมั้ง เดี่ยวλοιก็ซื้อได้” เก็บเงินใส่กระปุกวันละสิบบาท จะต้องใช้เวลาที่ปีกว่าจะซื้อโทรศัพท์มือถือได้นะ

“มันมีมือถือราคาแค่นั้นด้วยหรอ!”

“อ้าว มือถือมันเป็นของแพงหรอ”

วิรวานีกลอกตา ก็ถ้ามันถูก ฟ้าฉายก็ต้องมีแล้วหรือเปล่า!

ฟ้าฉายเนี่ยบจะซื้อก็บื้อไปเลย ความคิดเห็นหลาย ๆ เรื่องก็ไร้เดียงสาใช้ได้ไม่ทุกโอกาส แต่น่าแปลกที่เด็กแบบนี้อยู่ด้วยแล้วให้ความรู้สึกที่สบายใจมาก ๆ จนนึกเสียดายที่ต่อไปนี้จะไม่ได้เลี้ยงขนมอีกต่อไป แล้วดูสิมีมาบอกว่าจะเก็บเงินซื้อโทรศัพท์มือถือเพื่อให้ได้คุยกัน เจ้าตัวยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าราคาเท่าไร

เห็นอย่างนี้แล้ววิรวานียิ่งรู้สึกเอ็นดู ไม่อยากปล่อยไปง่าย ๆ การเป็นลูกคนเดียวก็อย่างนี้ เธอเหงา คงอยากมีน้องชาย...

วิรวานีอาจจะอายุเท่ากับฟ้าฉาย แต่บางมุมเด็กหญิงก็มองว่าเจ้าเด็กนี้เหมือนน้องชายเสียมากกว่า ไม่ค่อยรู้เรื่องราวอะไรกับเขา น่าเป็นห่วงมาก ๆ ด้วย เด็กหญิงครุ่นคิดกับตัวเองอยู่เล็กน้อย ก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองขึ้นมาดูนั่นกดนี่แล้วส่งให้

“อะไรหรอคุณวินนี่” เจ้าเด็กฟ้าฉายก็ยังเคี้ยวหยุบ ๆ ขณะ

มองโทรศัพท์มือถือถือในมือของเพื่อนกิน

“คุณวินนี่ให้ใจเป็นของขวัญ” วิภาวนีพูดพลางเช็ดหน้าพยายามไม่ให้ตัวเองเซินหากถูกแซวว่าเป็นห่วงเธอ

“ได้ล่ะคุณวินนี่ รุ่งนี้มันถูกเธอ ผมซื้อเองก็ได้นะ” ฟาฉายรีบปฏิเสธพร้อมดันมือเธอให้ออกห่าง

วิภาวนีกลอกตาเกรงว่ามันจะไม่ถูกอย่างที่เจ้าตัวคิดหรอก แต่ถ้าบอกว่าแพงฟาฉายคงไม่มีวันรับ

ถึงเด็กมันจะตะกละ แต่มันก็มีจุดยืนและศักดิ์ศรีอยู่เหมือนกัน

“คุณวินนี่จะเอาไว้อะไร. หาใจใจ ใจเอาเงินสามร้อยบาทไปซื้อชิมเติมเงินเถอะ”

“แต่ที่เราเขียนจดหมายคุยกันได้จริง ๆ นะ น่าสนุกดีออก” ฟาฉายยังคงปฏิเสธ

ทางด้านผู้ให้ก็ถลึงตามองอย่างชัดใจ ไอ้เด็กนี้มันชักจะมากเกินไปแล้วนะ

“ใครจะมาเขียนจดหมายกันยะ เอามือถือของฉันไปนี่!” พูดดี ๆ ไม่ชอบ ชอบให้บังคับนักใช้ไหม

“ใจเอาของคุณวินนี่ไป แล้วคุณวินนี่จะใช้อะไร”

ยังไม่วายเป็นห่วงคนอื่นเขา วิภาวนีเริ่มปวดกระบอกตา เกรงว่าวันนี้จะถลึงตาบ่อยและนานเกินไป

“คุณวินนี่จะอ้อนคุณพ่อขอรุ่นใหม่ ถ้าใจช่วยเอาไปใช้ คุณวินนี่จะดีใจมาก ๆ” เด็กสาวอธิบายเสียงดังฟังชัดพร้อมรอยยิ้มน่ากลัว ที่หากไม่รีบไปเสียเดี๋ยวนี้ เกรงว่าฟันของคุณวินนี่คงได้เฉาะลงที่แขนของฟาฉายจริง ๆ

ด้วยเหตุนี้ ฟาฉายจึงได้โทรศัพท์มือถือเครื่องแรกในชีวิตมา

ครอบครอง แถมยังมีผู้อุปการคุณช่วยเหลือเงินให้ สิ่งที่ต้องทำมีแค่ ทำอย่างไรก็ได้ไม่ให้โทรศัพท์มือถือหาย หรือถูกขย และต้องคอย รับโทรศัพท์!

ไม่น่าเชื่อว่าเด็กทั้งสองจะคงสถานะเพื่อนกันมาได้ ยาวนานจนถึงตอนนี้ ในอดีต ช่วงที่ฟ้าฉายหมุนเงินไม่ทัน ก็เป็น วิกฤนียหียบยื่นความช่วยเหลือให้ แน่นอนว่าฟ้าฉายไม่เคยรับเงิน จากเธอเพราะมันจะทำลายมิตรภาพ คุณหนูอย่างวิกวานิจึงต้องคิด อย่างหนักหาวิธีมามัดมือให้รับเงินไปผ่านการว่าจ้างในรูปแบบต่าง ๆ

บางทีก็ปล่อยกู้บ้าง แต่มีการทำสัญญาลงนามกันอย่างเป็น กิจจะลักษณะ แน่นอนว่าผู้จัดทำคือฟ้าฉายที่ร่อนเงินแต่ไม่ยอม ขอยืมเงินเพื่อนง่าย ๆ และแน่อนว่าวิกวานิจึงได้สนใจว่าคืนเงิน มาเท่าไรแล้วเช่นกัน อย่างไรก็ตาม สิ่งเดียวที่ฟ้าฉายยอมให้วิกวานี จ่ายคือค่าอาหาร

แม้ในปัจจุบัน...ฟ้าฉายเองก็บอกไม่ถูกว่าพวกเขาเป็นเพื่อน หรือเป็นอะไรกัน แต่เอาเป็นว่าทุกครั้งทีวิกวานีชวนไปไหน เจ้าตัว ก็มักจะเลี้ยงอาหารดี ๆ เสมอ ดังนั้นฟ้าฉายจึงไม่เคยปฏิเสธคำขอร้อง ของเธอเลย เพราะมันอร่อยทุกครั้ง...

ที่ผ่านมาแม้จะดูเหมือนวิกวานีชอบเอาเงินฟาดหัวฟ้าฉาย แต่ถ้ามองฟาดแรง ๆ มาจนถึงทุกวันนี้ ก็เห็นทีว่าเด็กชายลูกแม่บ้าน คนนั้นคงไม่ได้มีอนาคตที่ตีแบบที่มีในวันนี้

นิกได้ถึงพระคุณที่สี่ของวิกวานีและภาพ SMS แสดงยอดเงิน เข้าที่แคปมาตั้งไว้เป็นวอลเปเปอร์สริมงคลแล้ว ฟ้าฉายก็มีกำลังใจ ไปทำงานขึ้นมา แต่ถ้านอนคิดเรื่องนี้ต่อไป ยังไงก็คิดไม่ออกและจะ พานนอนไม่หลับไปด้วย เอาเป็นว่าเรื่องราวข่าวอะไรนี้ปล่อยให้เป็น หน้าที่...

ที่ต้องทำในวันพรุ่งนี้แล้วกัน

**คนตัวเล็กลงจากรถเมล์แล้วเดินเข้ามาจนถึงบริษัทที่ตน**  
ทำงานอยู่ หมายถึงมันจะเป็นสายข่าวที่ดีให้แก่ภิกขุณีให้ได้ แม้จะ  
ถูกเรียกว่าเป็นกบฏก็ยอม!

ทว่าทันทีที่ตอกบัตรเข้างาน เอกสารมากมายจากไหนก็ไม่รู้  
ถูกนำมาวางกองไว้ที่โต๊ะชวนให้มองจนตาลน ฟ้าฉายหันไปมอง  
หัวหน้าของตนที่ยิ้มแย้ม รอยยิ้มแล้ว ผลของการผัดวันประกันพรุ่ง  
ไม่ยอมคิดแผนตั้งแต่เมื่อคืนวาน ทำให้ตอนนี้เรื่องที่ภิกขุณีจ้วงวาน  
ไว้จำต้องพักไปก่อน เพราะหากฟ้าฉายทำงานไม่เสร็จก็อาจจะถูก  
ไล่ออก แล้วถ้าถูกไล่ออกแล้วจะเป็นสายข่าวให้ได้อย่างไร!

เนื่องจากว่าเพิ่งมีคนลาออกไป ทำให้ในทีมขาดคนอย่างหนัก  
ฟ้าฉายจำต้องแบ่งภาระงานของพี่คนอื่น ๆ มาช่วยทำ ด้วยความหวัง  
ที่ว่าเมื่อคนใหม่เข้ามาแล้วตัวเองจะได้เบาสบายลงบ้าง ทว่าวิเวว  
ของคนใหม่ก็ยังไม่เห็น หรืออาจจะมิแต่ตัวเองยังไม่เห็น

“พี่สาว เมื่อไหร่จะมีคนใหม่เข้ามาอะครับ” ฟ้าฉายที่กำลัง  
เร่งมือออกอินวอยซ์ตามโดยที่ตาก็ไม่ได้ละไปจากจอคอมพิวเตอร์  
แต่อย่างใด

“เออ พี่สัมภาษณ์อยู่ เดียวก็เข้ามาแล้ว” หญิงสาวที่ถูกเรียก  
ว่าพี่สาวนั้นตอบโดยที่ตาก็ไม่ได้ละไปจากจอคอมพิวเตอร์เช่นกัน ใน  
ที่นั้นนอกจากเธอจะเป็นพี่ใหญ่สุด ยังพ่วงตำแหน่งผู้ช่วยหัวหน้าฝ่าย  
ขายอีกด้วยหาก

“ไม่นั่นผมจะตายแล้วนะ”

“ก็เห็นไหนทำเสร็จทันห้าโมงทุกวันอะ” สาวตรีหรือสาวนั้น  
อยากจะทำอะไรก็ตาม คิดที่ว่าตอนนี้ต้องตั้งใจรอตัวเลขก่อน ฟ้าฉาย

บ่นเก่ง แต่ใครๆ ก็รู้ว่าเจ้าเด็กนี้ได้รับพรให้มีความไวของปีศาจ

ไม่น่าเชื่อว่ามันุษย์ที่บางทีก็ดูซ้ำเหมือนหอยทากจะทำงานเร็ว ยามที่ฟ้าต้องการ ฟ้ายายเป็นคนที่ทำโอทีน้อยที่สุดในทีม ทำให้ไม่ค่อยถูกถามยามที่เอาเอกสารอนุมัติการทำโอทีมาให้เซ็น แต่ช่วงนี้ ก็ทำโอทีบ่อยกว่าปกติ นั่นเพราะคนไม่พอจึงทำให้งานของทุกคน เพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม

แต่อีกไม่นานสถานการณ์จะต้องเป็นปกติแน่นอน สาวิตรี มั่นใจเช่นนั้น เพราะถ้าไม่...เธอเองก็ต้องรับภาระงานมากขึ้นต่อไป อย่างนี้ไม่มีวันจบเสียทีเช่นกัน

“เออทุกคน พี่ว่าจะปรับงานของทุกคนใหม่ละ” สาวิตรีที่เพิ่ง คิดอะไรบางอย่างได้พูดขึ้นมา

“หุ่ย อะไรอะพี่สวย” ใครสักคนในทีมที่ปั่นงานหัวฟูเช่นกัน โอดโอย

“อย่าเพิ่งบ่น ก็แค่จะปรับงานนิดหน่อยเอง” ในฐานะหัวหน้า เธอเองก็ต้องดูความเหมาะสมหลายๆ อย่างเช่นกัน และการรับ พนักงานใหม่มานี้เธอเห็นสมควรว่าควรจะมีการปรับหน้าที่ของ คนในฝ่ายกันใหม่ และอาจจะมีการบางคนที่จะต้องรับงานที่ยากขึ้น อีกด้วย

“อะไรอะพี่สาว” ฟ้ายายที่เกิดอยากรู้อยากเห็นเอ่ยถาม

สาวิตรีเพียงแค่อุ้มมุมปาก ตอนนี้เธอยังพูดอะไรไม่ได้

“เดี๋ยวก็รู้เองแหละไหน” ไซ...เดี๋ยวก็ได้รู้

ว่าต่อไปจะได้เจอกับอะไร...หรือใคร

เห็นหัวหน้ามองมาอย่างนี้แล้วฟ้ายายเองก็เริ่มรู้สึกกังวลกับ อนาคตอยู่เหมือนกัน แต่คิดอะไรมากไปก็ไม่ได้ งานจะไม่เสร็จสัก อย่างเอา จึงปิดม่านออกไปและมุ่งมั่นปั่นงานต่อ จะอย่างไรก็คง...

ไม่ใช่จะไล่รื้อน้องนุ่งที่ตั้งใจทำงานขนาดนี้ออกหรือไม่ใช่ไหม

ฟ้าฉายทำงานเป็น Sales Assistant ของบริษัท JCT Trading ที่อยู่ในเครือของ JCT Cooperation หน้าที่หลักคือทำเอกสารและประสานงานภายใน ดูแลลูกค้าและคอยอำนวยความสะดวกให้พนักงานขายที่ออกไปหาลูกค้าบ่อยๆ งานที่ทำอยู่จัดได้ว่าเป็นงานวนลูบ วันๆ ไม่ได้ทำอะไรไปมากกว่ารับ-ส่งอีเมล ออกเอกสาร คอยกับลูกค้าบ้าง ไปเจอเลาะหรือถกเถียงกับแผนกอื่นๆ บ้าง แต่โดยรวมก็ถือว่าเป็นงานที่ดี

ก้มหน้าปั่งงานจนรากงอกกับเก้าอี้โดยไม่รู้เวลาล่วงเลย มารู้ตัวอีกทีก็ตอนที่ไต่ยีนพี่ๆ คนอื่นๆ ในทีมพูดกันว่าจะไปกินอาหารอะไร ตอนเที่ยงนี้ ฟ้าฉายจากที่พิมพ์อีเมลด้วยความเร็วแบบหอยทากก็เร่งปลายนิ้วตัวเอง ตอนเที่ยงนี้แหละดี ช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุด!

“ไฉ่ไปกินข้าวกับพวกพี่ๆ ไหม” พี่สาวคนหนึ่งในที่ทีมหันมาชวน “วันนี้ไปกินส้มตำร้านป่ากันว่าจะออกไปจองโต๊ะเร็วหน่อย”

“เอ่อ...ผมเอาข้าวมา” จริงๆ แล้วพวกเธอก็ชวนเป็นธรรมเนียมไปงั้น รู้กันว่าน้อยครั้งมาก ๆ ที่ฟ้าฉายจะตามไปกินด้วย

“เฮ้อออ ไฉ่จะประหยัดไปไหนกัน” สาวตรีถอนหายใจออกมา ทุกคนในที่ทีมรู้ว่าฟ้าฉายใช้ชีวิตอย่างประหยัด เอาข้าวมาเองบ่อยๆ “แล้ววันนี้เอาอะไรมาล่ะ”

“ผมผัดแตงกวาใส่ไข่มา” ฟ้าฉายยิ้ม นึกถึงผัดแตงกวาใส่ไข่ของตน ไข่ที่เหลืออยู่ฟองเดียวในตู้เย็นกับแตงกวาที่ได้มาจากร้านขายลูกชิ้นที่ซื้อกินเมื่อวันก่อน สุดแสนจะภูมิใจในการจัดการอาหารเหลืออย่างนี้ ประหยัดขนาดนี้ อนาคตเศรษฐกิจคงอยู่ไม่ไกลเกินเอื้อม ทั้งยังรักษโลกด้วย คุณก็รู้ว่าแอนตี้ Food Waste!

“เออ ๆ กินข้าวไปดี ๆ นะ พวกพี่ลงไปจองโต๊ะกันก่อน ร้านป้าโต๊ะเต็มเร็วตลอดอะ” สาวิตรีบอก ก่อนจะพากันลงไปจองโต๊ะ รู้กันดีว่าฝีมือตำส้มตำร้านนี้ช่างจัดจ้าน เหมาะกับเหล่าพนักงานออฟฟิศที่ต้องการกินรสเผ็ดเปรี้ยวเพื่อให้มีแรงกลับมาสู้ชีวิตต่อในยามบ่าย

ฟ้าฉายยิ้มกว้างยกมือบายบายพี่ ๆ ที่แค่นี้กินข้าวกันชั่วโหม่งกว่า ๆ ก่อนจะหันมาคลิกส่งเมลให้เรียบร้อย เมื่อทุกคนไปกินข้าวแล้ว ก็เข้าสู่ช่วงเวลาทองของห้องฝ่ายขายหนึ่งที่กลับเข้าสู่ความสงบอย่างแท้จริง ฟ้าฉายไม่ได้กินอาหารเข้ามาจึงหิวมาก ต่อให้ตั้งใจว่าจะคิดแผนร้ายในตอนนี้ ก็คงคิดอะไรไม่ออกอยู่ดี กล้องข้าวน้อยจึงถูกนำมาวางบนโต๊ะทำงานที่เคลียร์ของออกไปอย่างรวดเร็ว

กองทัพเดินด้วยท้องฉันใด คุณซื้อก็ต้องกินเหมือนกันฉันนั้น!

ฟ้าฉายพยายามจินตนาการภาพผัดแตงกวาใส่ไข่ตรงหน้าให้ดูเปล่งประกาย แม้การยอมรับความจริงจะเป็นเรื่องสำคัญ แต่บางทีความจริงก็ไม่น่ากินเท่าจินตนาการ โชคดีที่ไม่ได้กินอาหารเข้ามาดังนั้นอะไรวงอยู่ข้างหน้า ฟ้าฉายก็สามารถจัดการได้หมด ไม่แน่ว่าความหิวอาจจะทำให้ข้าวสารยังอร่อยได้!

มือเล็กจับช้อนแน่น ตั้งใจจะตักผัดแตงกวาใส่ไข่มาคลุกข้าวแล้วป้อนใส่ปากตัวเอง ทว่ายังไม่ทันได้ลิ้มรสคำแรกของอาหารเลิศรส...

“มีใครอยู่ไหมครับ” เสียงของใครสักคนดังขึ้นที่หน้าประตูแผนก

คนตัวเล็กกำช้อนแน่นก่อนจะค่อย ๆ ย่อตัวลงต่ำ ตั้งใจว่าจะไม่ให้ผู้บุกรุกได้เห็นหรือรู้ว่ายังมีใครบางคนยังอยู่ในห้อง

“นี่ยังไม่ได้เวลาพักเลยนี่”

แต่อีกยี่สิบนาทีก็พักแล้วนะจ๊ะพี่จ๋า ฟ้าฉายคิดแต่ไม่ได้พูด

ออกไป

แม้จะยังไม่ได้เวลาพักจริงอย่างที่เขาวา แต่พึงรู้ไว้ว่าพนักงานในฝ่ายขายหนึ่งนี้ ตั้งแต่ตอกบัตรเริ่มงานมายังไม่มีใครได้ลุกไปฉี่เลยสักคนด้วยซ้ำ กะอีแค่ขอไปกักโตะส้มตำร้านป้าก่อนเวลาพักเสียหน่อย ฟาฉายก็เห็นว่าควรปล่อยๆ ไป แต่ถ้าหากบุรุษปริศนาผู้นี้ไม่ยอมปล่อย...

ฟาฉายผู้โดดเดี่ยวอยู่คนเดียวก็ไม่วู้จะแก้ตัวแทนยังงีเหมือนกัน!

## 2

### ผู้มีวาสนาได้เจอผู้ใกล้ชิดกับเป้าหมาย

ฟ้าฉายรู้สึกของตัวเองอยู่ในสนามรบซึ่งกำลังพลของฝั่งตน  
มีเหลืออยู่น้อยมาก ไข้...น้อยจริงๆ  
มีอยู่คนเดียว...  
“ใครนะ”

ทว่าดูเหมือนอีกฝ่ายจะสังเกตเห็นอะไรแปลกๆ ที่มุมหนึ่งของ  
ห้องเสียแล้ว ฟ้าฉายได้แต่กริ๊ดร้องในใจ พี่ๆ คนอื่นได้ไปกินส้มตำ  
ร้านป่า ฟ้าฉายก็สมควรจะได้กินผัดแตงกวาเหี่ยวๆ คนเดียวแล้ว  
เหมือนกัน

“ไม่มีใครอยู่แล้ว เมี้ยว! ตรงนี้มีแต่แมว ออกไปเดี๋ยวนี้เลยนะ!  
“ผมถามว่านั่นใคร” น้ำเสียงของผู้มาเยือนเหมือนจะจ้อง  
จับผิด เขาสาวเท้าเดินเข้ามาใกล้เรื่อยๆ จนกระทั่งมันใจ “น้องฉาย  
เหรือ”

ผู้บุกรุกยามพักกลางวันพูดชื่อขึ้นมา ฟ้าฉายที่กำลังหงุดหงิด  
ถึงกับเบิกตากว้าง มีไม่กี่คนหรอกที่เรียกกันว่าน้องฉาย ไข้...คนจะ

เรียกแบบนี้ได้ต้องเป็นคนไม่สนิทกันแน่ๆ เพิ่งรู้ว่าคนในบริษัทนี้ไม่ค่อยมีใครเรียกว่าน้องนายหรือก ยกเว้นเสียแต่...

คนที่ชื่ออริว... ริว...

“พี่รวเหวอครับ” และเพราะไม่สนิทแปลว่ากวนโอ๊ยใส่ไม่ได้ อย่างน้อยก็เป็นพี่รวคนนี้ อยู่ฝ่ายเดียวกันย่อมต้องเข้าใจ

“คนอื่นไปกินข้าวกันหมดแล้วเหวอครับ” เจ้าของร่างสูงของผู้บุกรุกที่นานๆ ทีฟ้าฉายจะได้เจอเดินเข้ามาหา ไม่ได้เจอกันเป็นเดือนๆ จนบางทีคิดว่าเขาถูกย้ายหรือไม่กี่ลาออกไปแล้ว พนักงานตัวน้อยๆ อย่างฟ้าฉายไม่มีวันรู้เลยว่าคุณเซลล์เอ็นจิเนียท่านนี้จริงๆ แล้วทำหน้าที่อะไรกันแน่

“ไปกินหมดแล้วครับ แต่ถ้าพี่รวรีบ จะฝากธุระไว้กับผมก่อนก็ได้ล่ะ” แม้จะแข็งที่ไม้ได้กินข้าวและนั่งคิดแผนร้าย แต่จะให้ไร่มารยาทใส่ชายคนนี้ ก็เห็นทีว่าจะไม่สมควร ฟ้าฉายท่องในใจ... ข้าๆ ได้พำรำเล่มงาม เร็วๆ แล้วพลาด อาจจะโดนพำปาใส่หัวแทน

“เพอญพี่เพิ่งกลับมาจากต่างประเทศ เลยเอาขนมมาฝากนะ” คำว่าขนมที่หลุดออกจากปากของริวทำให้ฟ้าฉายจอมตะกะกัมลงมองถุงในมือเขา นี่คือนายตาของผู้หิวโหยชัดๆ “ว่าแต่น้องฉายไม่ไปกินข้าวกับเขาเหวอ” เขาถาม ริวไม่ได้สังเกตเห็นแวต่านักล่าคู่นั้นที่จ้องจะล่าขนมในมือของเขาไป ฟ้าฉายสะดุ้งก่อนจะเงยหน้าขึ้นมา

“ครับ พี่ๆ ไปกินส้มตำร้านป่ากัน” ของฝากของทีมะนายนายต้องใจเย็นๆ สิ! ถ้าฮุบไปคนเดียวแล้วคนอื่นมารู้เข้า ที่นี้นายจะไม่ได้อินของฟรีอีกต่อไปแน่นอน มารินร่างเทวดาในหัวฟ้าฉายบอกกันเช่นนั้น

“แล้วทำไมเราไม่ไปกินกับเขาล่ะ” ริวถามพลางยกถุงขนมขึ้น

มาวางบนโต๊ะ โดยมีสายตาของฟ้าฉายมองตามไม่ปล่อยให้คลาด  
สายตา

“ผมเอาข้าวมาครับ” เก่งจ้งเลยใครเนีย ตอบได้ตรงคำถาม  
โดยที่สายตาก็มองจากวัตถุเป้าหมาย

“พอดีเลย ถ้างั้นพีนั่งกินข้าวตรงนี้ด้วยเลยดีกว่า”

ไม่รู้เหมือนกันว่ารวิดคิดอะไร แต่ฟ้าฉายก็ไม่ได้ห้าม แม้ว่าการนั่งกินข้าวด้วยกันจะทำให้เวลาคิดแผนการของตนหายไปเพราะกิจกรรมทางสังคม

ร่างสูงของรวิดเดินไปยังโต๊ะทำงานของเขาที่ว่างเปล่าไม่มีอะไรวางอยู่ เขาทิ้งถุงขนมของฝากไว้ที่เดิม ไม่ได้สนใจคู่สนทนาที่กำลังหาโอกาสลวงเข้าไปในถุง ชายหนุ่มวางกระเป๋ากับและกระเป๋าลือลงบนโต๊ะ ก่อนจะหยิบปิ่นโตเถาเล็กๆ ที่มีสีชั้นออกมา

ฟ้าฉายเหลือบมองไปทางรวิด พลันดวงตาเจ้ากรรมไปสะดุดกับปิ่นโตของชายหนุ่มเข้า จากที่หงุดหงิดเขาอยู่เล็กน้อยที่มาขโมยเวลาพักของตน กลับกลายเป็นว่าตอนนี้ฟ้าฉายกำลังหัดสรรเสริฐเขาอยู่ในใจ แน่แน่นอนว่าหากรวิดแบ่งของในปิ่นโตนั้นให้ชิมก็คงได้พูดคำเหล่านั้นออกไป

“โห พี่ว ถึงกับเตรียมข้าวใส่ปิ่นโตมาเลยหรอครับ” ฟ้าฉาย  
ละจากขนมเดินมาหาเขา

“อ้อ เเชิญมีคนทำมาให้อีกที ฉายมากินด้วยกันไหม พี่กินคนเดียวคงไม่หมดหรอก” เขาเอ่ยอย่างมีน้ำใจ ซึ่งแน่นอนว่าถ้าไม่รับไว้คงโง่งนาดู

“พี่วใจดีจัง” เอาเลยฟ้าฉาย สรรเสริฐพอพระคนนี้ออกไป  
“ผมเกรงใจแย่” แต่อย่าลืมนอบน้อมถ่อมตนด้วย

“ไม่เป็นไร พี่กินไม่หมดจริงๆ” รวิดส่ายหน้า เขาค่อยๆ แกะ

ปิ่นโตแล้วนำออกมาจัดวาง มีทั้งข้าวทั้งหวาน พี่วคนนี้ย่อมต้องเป็นคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่มาแต่ชาติปางก่อนแน่ๆ เหมาะให้เกาะกินเป็นอย่างยิ่ง ไม่ต้องกลัวว่าจะกินไม่หมดเลย

ฟ้าฉายอยู่ตรงนี้ทั้งคน มีแต่คำว่ากินไม่พอเท่านั้นละ!

### วิศมองเด็กตรงหน้ากินอาหารอย่างเอร็ดอร่อย

“อร่อยไปหมดเลยครับพี่ว”

ฟ้าฉายเคี้ยวหยุบๆ ตักหมูทอดในปิ่นโตของเขามากินกับผัดแตงกวาใส่ไข่ของตัวเอง เป็นการกินอาหารอย่างมีความสุข ไม่รู้สิ...พอได้เห็นอีกฝ่ายกินเก่งเช่นนี้ เขากลับรู้สึกพึงพอใจมากกว่าประหลาดใจที่ถูกแย่งกิน

“กินเยอะๆ เลยนะน้องฉาย” วิศยิ้ม อันที่จริงเขาไม่ค่อยหิวเพราะเพิ่งกินอาหารไป แถมยังกินเข้าไปเยอะมากๆ ปิ่นโตที่มีคนทำมาให้มันจึงเยอะเกินไปสำหรับเขาที่เพิ่งกินอิ่มมาแล้ว

“พี่วเป็นเจ้าของปิ่นโตก็ต้องกินเยอะๆ สิครับ”

“พี่อิ่มแล้ว” วิศตอบยิ้มๆ เขายินดีให้อีกฝ่ายเหมาให้หมดเพราะไม่อยากเอาอาหารไปทิ้ง การมีคนกินแทนแบบนี้ช่วยให้เขารู้สึกดีขึ้นมากกว่า

“คนที่บ้านพี่ทำอาหารอร่อยจังครับ อันนั้นก็อร่อย อันนี้ก็อร่อย” ฟ้าฉายพูดอย่างชื่นชม นี่ไม่ใช่คำยกยอปอขึ้นแต่อย่างใด มันอร่อยจริงๆ และความอร่อยนี้ก็ครอบงำจิตใจ ทำให้ลืมสิ้นไปหมดแล้วถึงเรื่องที่ต้องคิดหลังกินอาหาร

“ก็ไม่ใช่คนที่บ้านหรอก” วิศพึมพำเสียงเบา แต่มันต้องลอดเข้าหูฟ้าฉายแน่นอน

คนตัวเล็กซ่อนตามองคนเป็นพี่เล็กน้อย พลางครุ่นคิดว่าถ้า

ไม่ใช่คนที่บ้านแล้วใครกันจะทำอาหารแบบจัดเต็มให้ขนาดนี้  
หรือจะเป็นแฟน?

ถ้าเป็นแค่แฟน ก็แปลว่ายังไม่ใช่คนที่บ้านหรือเปล่า ฟ้าฉาย  
คิด ภูมิใจในความปราดเปรื่องของตัวเอง แต่จะคิดแบบนั้นก็ไม่ได้  
ใช้ไหม ในเมื่อวิชานั้นมีรูปร่าง บุคลิก และหน้าตาที่จัดได้ว่าดีมาก ๆ  
สาว ๆ แถวนี้นางคนก็รึดเขากัน ไม่รู้เจ้าตัวจะรู้หรือไม่ เพราะที่ผ่าน  
มาถึงแม้จะเป็นพนักงานของแผนกนี้ แต่ก็ไม่ค่อยได้เข้ามาทำงาน  
ที่ออฟฟิศบ่อยนัก

ดังนั้น ความรู้สึกของพนักงานในแผนกที่มีต่อวิชคนนี้จึงแตก  
ออกเป็นหลายสาย ไอ้กรึดเพราะหล่อเน่มันแน่นอนอยู่แล้ว เพราะเขา  
หล่อจริง ๆ แต่บางคนก็สงสัยว่าเขาทำอะไรอยู่ ดูแลลูกค้าเจ้าไหน  
วัน ๆ ทำอะไรบ้าง อะอะก็บินไปต่างประเทศ หรือไม่บางทีก็ติดสอย  
ห้อยตามไต่เรกเตอร์ไปทำงาน ไม่เห็นมีใครในแผนกนี้ทำงานแบบ  
เขาสักคน แต่เดี๋ยวนะ...

ติดสอยห้อยตามไต่เรกเตอร์อย่างนั้นหรอ o\_o

“หือ” ดวงตาที่เหมือนจะเปล่งประกายเปล่งแสงอะไรสักอย่าง  
ออกมาของฟ้าฉายมองกันจนทำให้ชนลุก วิชบอกไม่ถูกว่านี่คือ  
ความรู้สึกหวั่นเกรงหรือไม่

“อา...ว่าแต่พี่วิ่งไปที่ไหนมาหรอครับ” ฟ้าฉายที่เหมือนจะ  
รู้ตัวว่าทำให้เหยือกกลัวเสียแล้วจึงอ้อมแอ้มถามเรื่องอื่น ใจเย็นนะ  
ฟ้าฉาย จะมองผู้ชายเหมือนตอนมองอาหารอร่อยไม่ได้นะ

“พี่เพิ่งกลับมาจากไต้หวันนะ”

“ไปหาลูกค้าหรอครับ” คนตัวเล็กขวนควายนั่นคุณนี่ พยายามหา  
ช่องให้ตัวเองได้ใช้ประโยชน์บางอย่าง วางผังวางแผนนั้นช่างไปก่อน  
มีโอกาสดังต้องดันสดเท่านั้น

“ไม่ใช่หรอก ไปหาซัปพลายเออร์กับคุณพิชญะนะ” คำตอบที่เหมือนจะไม่ได้อะไรมากของเขาพลันทำให้ฟ้าฉายตาโตขึ้นมาครู่หนึ่ง ก่อนจะรีบหลับตาลงด้วยกลัวว่าเขาจะตกใจ “เป็นอะไรหรือเปล่าครับ” แต่ดูเหมือนว่าที่ทำอยู่จะประหลาดจนวิศอดทักไม่ได้ ฟ้าฉายจึงลืมตาขึ้นมาอีกมกกลับเกลื่อน

“เหมือนมีอะไรเข้าตานะครับ แหะๆ”

“น้องฉายเจ็บตาไหม ไหวหรือเปล่า”

นั่นหมายถึงตาหรือสติกันนะ

“ไหวครับ แหะๆ” ไม่ไหวก็ต้องไหวละนะฟ้าฉาย คนตัวเล็กให้กำลังใจตัวเองเบาๆ ก่อนจะตักข้าวเข้าปากอีกครั้ง

หลังจากนั้นฟ้าฉายก็พยายามระงับความตื่นเต็นลง และถามนั่นถามนี่ไปเรื่อยไม่ให้เขารู้ตัวว่ากำลังถูกใช้งานอยู่ ทว่าช่วงเวลาที่ได้ล้วงข้อมูลของผู้เกี่ยวข้องนั้นแสนสั้น เพราะวิศจะต้องออกไปข้างนอกเสียแล้ว ฟ้าฉายได้แต่โบกมือบ้ายบาย

ยังไม่ทันได้ทำอะไรเลยก็ต้องจากกัน โอกาสจะได้เจอกันอีกทีเมื่อไรก็ไม่รู้ ปกติพนักงานขายก็ไม่ค่อยอยู่ออฟฟิศอยู่แล้ว ยิ่งเป็นคนแบบวิศที่ทำงานอะไรบ้างก็ไม่มีใครรู้ ฟ้าฉายจะไปตามหาพี่เขาได้จากที่ไหนอีก!

ทำหน้าละห้อยคิดถึงเขาประหนึ่งผูกพันกันมาตั้งแต่ชาติปางก่อนเสร็จฟ้าฉายก็ทรุดตัวลงนั่งที่เก้าอี้ อันที่จริงวิศมาที่ห้องทำงานแห่งนี้ก็เพื่อมาแบ่งปันขนมให้เท่านั้น แต่เห็นเด็กหน้ามึนนั่งอยู่คนเดียวเลยมานั่งกินข้าวเป็นเพื่อน สำหรับฟ้าฉายที่ไม่ทันได้ตั้งตัวกับอะไรเลยในวันนี้ก็นับว่าโชคดีมาก ได้กินของฟรีแล้วยังได้มีเป้าหมายที่ชัดเจนขึ้น

แต่ไม่รู้เป้าหมายนี้จะอยู่นิ่งๆ ให้จับได้หรือเปล่า อะไรๆ ที่

ไม่แน่นอนทำให้ฟ้าฉายต้องคิดดี ๆ เพราะวิธีดูไม่ใช่คนที่หลอกง่าย  
เสียด้วย ดังนั้นฟ้าฉายจึงควรมีเป้าหมายมากกว่าหนึ่ง  
แล้วยังจะมีใครบนโลกใบนี้ที่ได้ใกล้ชิดกับพิชณะอีก

**ก็เลขาฯ คุณเขาใจ ถ้ามได้...**

ฟ้าฉายสุดแสนจะภูมิใจในความปราดเปรื่องของตัวเองอีกครั้ง  
หากจะถามว่าใครในบริษัทนี้ใกล้ชิดกับพิชณะที่สุด แน่นอนว่าย่อม  
ต้องเป็นเลขาฯ ของคุณเขา ซึ่งก็คือแพรวภัทร พี่สาวคนสวยที่  
ฟ้าฉายไปตีสนิทมาแล้ว

แม้ว่าจะไม่เคยย่างกรายเข้าไปใกล้สายตาของท่านใดเรกเตอร์  
มาก่อน แต่กับแพรวภัทรนั้นเคยขึ้นลิฟต์ตัวเดียวกันอยู่บ้าง ด้วย  
ความเป็นคนอัธยาศัยดีจึงทักทายกันบ่อย ๆ เดินสวนก็ยิ้มให้ บางที  
เธอเห็นหน้าก็กวักมือเรียกให้ไปเอาขนมโดยที่ฟ้าฉายไม่เคยเอ่ยขอ  
ก่อน

และเพราะเคยคุยกันมาบ้างจึงชวนคุยได้อย่างเป็นธรรมชาติ  
วันนี้ฟ้าฉายบังเอิญเดินไปเจอเธอกำลังหอบของมากมายขึ้นลิฟต์  
อย่างทุลักทุเล จึงเข้าไปช่วยถือและเลยไปช่วยจัดของต่อ ทำให้มี  
โอกาสได้พูดคุยและเนียนถามเรื่องนั้นเรื่องนี้ ทราบความมาหลาย  
อย่างจึงต้องรีบส่งต่อข้อมูลให้นายจ้าง จะได้เห็นว่ารับเงินมาแล้ว  
ก็พร้อมเริ่มงานทันที!

ฟ้าฉายที่ปลื้มตัวมาเข้าห้องน้ำในช่วงบ่ายสี่โมงยิ้มให้ตัวเอง  
อยู่หน้ากระจกคนเดียว ก่อนจะก้มมองโทรศัพท์มือถือที่สั่นมาได้  
สักพักหนึ่งแล้ว แน่นอนว่าเป็นผู้ว่าจ้างที่โทร. มา คงเห็นข้อความ  
ที่ส่งไปแล้วสินะ ชมไฉไล โทร. มาชมไฉเลย!

“ฮัลโหล คุณวินนี่” ฟ้าฉายพูดเสียงอ่อนเสียงหวาน ต้องอ้อน

เพื่อไว้บ้าง ไม่เช่นนั้นเรื่องที่มีคนโอนเงินเข้ามาเมื่อวานจะกลายเป็น  
เพียงแค่ฝันหนึ่งคืนเท่านั้น

[ไฉทำอะไรอยู่ ทำไมรับโทรศัพท์ช้า] วิกวานีพูดเสียงขุ่น หลังจาก  
ที่ได้อ่านข้อความแจ้งข่าวเกี่ยวกับพิษณุ เธอก็รีบโทร. กลับหาทันที  
แม้ว่าสิ่งที่ส่งมาจะเป็นเรื่องจำพวกรสนิยมการดื่มกาแฟ ของว่าง  
รวมถึงตารางงานนิดหน่อย แต่มันก็น่าคิดว่าข้อมูลพวกนี้ไปได้มา  
จากไหน

“ผมกำลังตั้งใจทำงานอยู่ไง จะได้มีเวลาไปหาข้อมูลให้คุณ  
วินนี่” ทำงานอย่างตั้งใจ จะได้ไม่โดนเขาไล่ออกไปไหน เอ๊ย!

[ที่ส่งมาทางไลน์เนี่ยนะ นี่มันอะไรกัน ว่าแต่ที่บอกว่าแหล่ง  
ข่าวบอกมานี้ใคร ไม่ได้ไปทำอะไรแปลก ๆ มาใช่ไหม] วิกวานีถามยาว  
เหยียด ไม่รู้ว่าทำไม แต่เธอไม่ค่อยเชื่อมั่นในตัวลูกจ้างเท่าไร

“โหยยย คุณวินนี่ ผมเปล่าทำอะไรแปลก ๆ เลยนะ แถมแหล่ง  
ข่าวอะไรไม่มีทั้งนั้นแหละ นี่มันเรื่องทั่ว ๆ ไปเลย ผมไม่ได้ขวัญกล้า  
สืบเรื่องสำคัญของบริษัทแล้วเอามาบอกหรอก ก็หาข่าวเรื่องทั่วไป  
ของคุณพิษณุให้คุณวินนี่นั่นแหละ ชอบกินอะไร มีแฟนไหม ชอบ  
คนแบบไหน อะไรแบบนี้” ฟ้าฉายจะไม่บอกให้เพื่อนต้องเป็นห่วง  
เด็ดขาด หากวิกวานีรู้ว่าเสี่ยงพาตัวเองไปใกล้ชิดกับคนของพิษณุ  
ขนาดนั้น เธอคงสั่งห้ามแถมด่าให้อีกกระบวนใหญ่ แม้สิ่งที่ฟ้าฉาย  
ไปแอบถามมาจะเป็นข้อมูลทั่วไป ไม่ใช่ความลับส่วนตัวของพิษณุ  
ที่เปิดเผยไม่ได้ก็ตาม

[คนที่ไฉไปถามไม่ได้เป็นบุคคลลุ่มเสี่ยงใช่ไหม เกิดเขาเป็น  
คนฉลาดล่ะ ซึ่งคนส่วนใหญ่ก็รู้ทันไฉอยู่แล้ว คุณวินนี่เป็นห่วงนะ]  
วิกวานีพูดออกไปด้วยน้ำเสียงร่อนรน เธอเป็นห่วงเพื่อนจริงๆ ไม่  
ต้องเดา แต่เกรงว่าคำพูดที่เปล่งออกมาจะทำให้เพื่อนรู้สึกแปลก ๆ

ไม่รู้ว่ากำลังถูกหลอกด่าอยู่หรือเปล่า

อันที่จริงวิกวานี้ไม่ได้คาดหวังอะไรกับข้อมูลที่ฟ้าฉายจะหา มาให้ได้สักเท่าไร เรื่องทั่วๆ ไปอย่างเช่นทำงานที่นี้มากี่ปี อะไร เทือกๆ นี้ ก็ถือเป็นข้อมูลที่วิกวานีรับได้ แต่เกรงว่าฟ้าฉายจะไม่เคย สนใจเจ้านายคนนี้สักเท่าไร ในหัวจึงมีเรื่องของคุณเขาอยู่น้อยมาก ...เรียกได้ว่ารู้แค่ทำตำแหน่งอะไร แต่ไม่เคยแม้แต่จะมองหน้าตรงๆ ด้วยซ้ำ

“ผมไม่เป็นไร ตอนนี้ทุกอย่างยังโอเคดี และผมจะติดต่อไปหา เรื่อยๆ นะ”

[อ้อ มีอะไรก็ค่อยๆ บอกมาละกัน ไม่ต้องพาดตัวเองไปเสีย มากนะรู้ไหม ยิ่งงงๆ มึนๆ อยู่]

“โห...มีอะไรที่ผมทำไม่ได้บ้างครับ ไหนร้ายมาซิ” ฟ้าฉายยึด ออกเตรียมบรรยายความสามารถให้ผู้ว่าจ้างได้รับฟัง

[เยอะเยอะ] ทว่าวิกวานีกลับพูดดักไว้เสียก่อน ทำให้คนที่จ้อง จะสาธยายทำได้แค่หุบปากจับ [ช่างเถอะ เอาเป็นว่ามีอะไรก็ค่อยๆ มาบอกละกัน แต่ห้ามหนีจากคุณวินนี่เชียวนะตัวแสบ อย่าให้ต้อง เปลืองแรงหา ไม่งั้นโดนยึดตั้งคดีคืนพร้อมค่าปรับแน่] วิกวานีพูดซู่ แต่ ฟังดูก็รู้ว่าไม่จริงจ้ง

“นี่ฟ้าฉายเอง ฟ้าฉายที่แปลว่าไม่เชิดเงินหนีไง” รับเงินมาแล้ว ย่อมต้องถวายเป็นให้ ฟ้าฉายแปลว่ามีสัจจะ และมีสัจจะแปลว่าจะ ไม่โกงเงินใคร เราจะทำตามสัญญา และสัญญาที่ว่าจะต้องทำตาม จริงๆ ไม่เป็นแค่ลมปากเหมือนใคร

[แค่นี้ละ] ทว่านายจ้างไม่รับฟัง เธอตัดสายไม่สนใจคู่สนทนา ที่กำลังอ้าปากพะงาบๆ อยู่

วิกวานีที่อยู่อีกฟากหนึ่งของเมืองนั้นยิ้มอย่างอ่อนใจ เธอ

โทร. ไปหาฟ้าฉายเพื่อจะเช็คว่าเจ้าตัวมินนั้นได้ไปทำอะไรมีพิรุณหรือเปล่า เธอไม่ได้คาดหวังว่าฟ้าฉายจะส่งข้อมูลเชิงลึกมาได้ ขอแค่ไม่ทำให้ตัวเองต้องช่วยก็พอ ทำนองว่าให้หาข้อมูลทั่วไป เช่นเขาลีเลี้ยงสัตว์ไหม แต่ไม่ต้องไปสืบให้รู้ว่าเป็นสัตว์ประเภทไหน เธอก็พอใจแล้ว และจะหาข่าวมาได้แค่นั้นก็สำคัญต่อเธอเลย

ขอแค่อย่าเอาตัวเองไปเกี่ยวพันทำเรื่องให้ยุ่งยากจนลำบากตัวเองก็พอ

ส่วนฟ้าฉายที่ยังยืนอ้าปากค้างจะล่องรู้ถึงความคิดของวิภาวณีหรือไม่ก็สุดรู้จริง ๆ ตอนแรกก็คิดไว้แล้วว่าไม่ควรไปปรับเงินชาวบ้านเขามาเลย แต่ก็ทำใจคืนไม่ได้จริง ๆ อีกอย่าง...งานนี้ก็ได้แต่อะไร

“ต้องทำได้สิวะ!” ฟ้าฉายให้กำลังใจตัวเองอยู่หน้ากระจกห้องน้ำชาย ไม่มีอะไรที่ฟ้าฉายผู้ปากกั๊กดินถึบคนนั้นทำไม่ได้ เพื่อเงินแล้วละก็ อะไรก็ได้ทั้งนั้น!

แล้วนี่ก็ไม่แน่ว่าเป็นไส้ศึกของบริษัทเสียหน่อย สิ่งที่ต้องทำคือหาข้อมูลส่วนตัวของผู้ชายคนหนึ่งไปให้วิภาวณีศึกษาประกอบการดูใจเท่านั้นเอง ง่ายนิดเดียว ใช่มั้ย!

หลอกตัวเอง เอ่อ...ไม่ใช่สิ ประมาณการอนาคตไว้เพื่อตัวเองเป็นที่เรียบร้อยฟ้าฉายก็เดินออกจากห้องน้ำที่มาเข้าได้เกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว ป่านนี้เมลเข้าจนต้องเคลียร์งานหัวฟูแน่ จะสนใจการหาข่าวตอนนี้ไม่ได้ ต้องทำงานในบริษัทนี้ให้ดีกว่าก่อน ไม่งั้นถูกเขาไล่ออกก็หาข่าวไม่ได้อยู่ดี ฟ้าฉายยังคงคิดเช่นนี้และปล่อยวางเรื่องของวิภาวณีไว้ก่อน

ทว่าเจ้าตัวที่เดินลืว ๆ ไม่สนใจอะไรนั้น...ไม่รู้ตัวเลยว่ามีคนสนใจเขาอยู่

ร่างสูงใหญ่ของชายผู้หนึ่งเปิดประตูห้องน้ำออกมา เขาหนี

ความวุ่นวายตั้งใจมาพักผ่อนโทรศัพท์มือถือถือเพียงคนเดียว ใครจะไปรู้ว่าจะมีเหตุเกิดขึ้น ทำให้ต้องอยู่ในนั้นนานเกือบครึ่งชั่วโมง

ถามว่าออกมาก่อนได้ไหม แนนอนว่าอย่าได้ แต่สาเหตุที่ทำให้ไม่ได้ออกมาก็เป็นเพราะว่ามีเด็กคนหนึ่งมายืนพูดอยู่คนเดียวหน้ากระจกนะสิ

ด้วยไม่ยอมให้อีกฝ่ายรู้สึกอับอาย ชายหนุ่มเข้าใจดีว่าทำงานเครียดบางทีก็อยากระบาย แต่ในเมื่อไม่มีใครให้พูดด้วยได้ จึงมาพูดกับตัวเอง แต่สักพักเขาก็กลับเริ่มรู้สึกวุ่นวายเหมือนคนนั้นไม่ได้พูดคนเดียวอีกต่อไป อีกฝ่ายมีคู่สนทนา เป็นไปได้ว่ากำลังคุยโทรศัพท์อยู่ ซึ่งชื่อที่ได้ยินต่อมาทำให้เขาตัดสินใจว่าจะปักหลักอยู่ในนี้จนกว่าอีกฝ่ายจะออกจากห้องน้ำไป

ก็ถ้ามันไม่เกี่ยวกับคนที่ชื่อ ‘พิชญะ’ เกรงว่าเขาก็คงจะไม่อยากรู้ อยากเห็นเรื่องของใครนักรอก

# 3

## ผู้มีวาสนาได้หน้าที่ใหม่

“โธมัสหาพี่ที่ห้องประชุมเล็กหน่อย” ในบ่ายวันหนึ่งที่ทุกคนกำลังทำงานกินขนม เสียงของสาวตรีผู้เป็นหัวหน้าก็ดังขึ้น เรียกให้ฟ้าฉายที่กำลังเคี้ยวหยับ ๆ ต้องรีบกลืนแล้วเดินตามเธอเข้าไป

“โชคดีนะไอ้”

พี่ ๆ คนอื่นยิ้มและส่งกำลังใจให้ไม่รู้ว่ามิเรื่องอะไรถึงเรียกไปคุยส่วนตัว นี่มันไม่ใช่วิถีของทีมเลยชัด ๆ เป็นไปได้ว่าบุคคลเหล่านี้อาจจะได้รู้กันมาบ้างแล้ว

“เหลือหนมไว้ให้ผมด้วยนะ” กระนั้นฟ้าฉายที่กำลังจะเดินจากไปก็ไม่ลืมเรื่องสำคัญ จึงสั่งเสียไว้ก่อน

“พี่จะเหลือไว้ให้เยอะ ๆ เลย” เธอยิ้มให้ใจดีราวกับนางฟ้ามาจากไหน “เผื่อแกโดนไล่ออกจะได้มีของปลอมใจ”

ฟ้าฉายหุบยิ้มฉับ ยังไม่ทันก้าวขาก็มีคนแข่งเสียแล้ว

เจ้าของร่างเล็กเดินตามหัวหน้าสาวเข้าไปในห้องประชุมที่มักจะเอาไว้อุคุเรื่องส่วนตัวหรือคุยงานเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่รู้ว่าวันนี้ฟ้าฉาย

จะโดนอะไรบ้าง เพราะท่าทางของสาวตรีก็ดูแปลกๆ มาหลายวันแล้ว

“นังสิ” สาวตรีหรือพี่สาวของทุกคนเชื่อเชิญให้ฟ้าฉายที่เด็กที่สุดในทีมนั่งลง น้องเล็กก็ยอมทำแต่โดยดี เธอนึกเอ็นดูเจ้าเด็กนี้ไม่น้อยเลย แต่ว่า...งานก็ส่วนงาน

“มีอะไรหรือเปล่าครับพี่สาว” ...ถึงเรียกฟ้าฉายออกมาเช่นนี้ ใบหน้าของน้องเล็กดูหวาดๆ

“กลัวอะไร ยังไม่ได้พูดสักคำว่าจะให้ทำอะไร” เห็นท่าทางหวาดระแวงแบบนั้น เธอก็ส่ายหน้า

“ก็พี่สาวเรียกมาคุยคนเดียวอะ ปกติถ้าไม่ใช่เรื่องน่ากลัว พี่ก็พูดข้างนอกแล้วไหม” จะได้เข้าคอนเซปต์ เธอรู้ จันรู้ ทั้งทีมก็รู้ยังงี้ล่ะ

“ก็เพราะมันเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับใจคนเดียว พี่เลยเรียกมาคุยคนเดียวไง” สาวตรีอธิบายสั้นๆ ก่อนจะก้มลงมองเอกสาร หลังจากนั้นก็พูดต่อขึ้นมา “พี่คิดว่าจะเอางานของใจออก ก็เลยเรียกมาคุยแบบส่วนตัว” สาวตรีพูดด้วยท่าทางสงบ แต่เพราะเธอก้มหน้าอยู่ จึงไม่อาจรู้ได้ว่ากำลังทำสีหน้าแบบไหน ชวนให้คนมองคิดไปว่า เธอกำลังรู้สึกผิด...ว่าแต่ผิดทำไม

“พี่สาว...” ฟ้าฉายเรียกเธอเสียงเครือ “จะไล่ผมออกหรือครับอีก...”

“หือ?” สาวตรีที่เอาแต่อ่านเอกสารถึงกับเงยหน้าขึ้นมา

“ช่วงนี้งานหายาก พี่สาวจะไล่ผมออกจริงๆ หรือครับ” ฟ้าฉายทำผิดอะไรถึงได้ต้องมาโดนอะไรอย่างนี้ ทว่าสาวตรีกลับกลอกตาจนตาจะกลับ ผิดเต็มๆ เลยละ ฟังผิดไปเต็มๆ!

“ไอ ฟังดี ๆ นะ” สาวตรีพยายามพูดอย่างใจเย็น ในห้อง

ประชุมเล็กล้อมรอบด้วยกระจกใส และตอนนี้คนภายนอกก็กำลังจับตามองอยู่ ดึงดราม่าใส่แบบนี้ คนอื่นอาจจะคิดไปไกล “พี่บอกว่าจะเอางานแกลบให้เด็กใหม่ที่จะรับเข้ามาทำแทน” สาวิตรีพยายามอธิบาย ทว่ายังพูดไม่ทันจบอีกฝ่ายก็แย้งขึ้นมาเสียก่อน

“นั่นไง พี่สาวจะไล่ผมออก” คนที่มันมีชนกติดหลัง ริทำตัวเป็นสเปซชายข่าวเจ้านายใหญ่ยอมไม่ฟังความอะไรทั้งนั้น พี่ชายยังคงโวยวายในเรื่องไม่จริง จนเส้นความอดทนของหัวหน้าสาวที่งานยุ่งมากขาดสะบั้น

“พี่ไม่ได้ไล่ออก แต่จะให้เิ่งไปทำงานกับคุณริวต่างหาก!” เห็นว่าเอน้ำเย็นคุ้ยไม่ได้ อีกนิตสาวิตรีก็อาจจะเอน้ำกรตมาคุ้ย เธอเสียงดังใส่ หวังว่าเสียงนี้จะเข้าหูเจ้าเด็กฟ้าชายเสียที

“พี่จะ...” จะอะไรนะ พี่ชายยังไม่มั่นใจ

“พี่บอกว่าจะให้แกลบช่วยงานคุณริว หยุดมโนจิตตกไปเองได้ยัง!” สาวิตรีกดออก

“อีก...” พี่ชายสะอึก ไม่กล้ามองตาหัวหน้าที่มองมาตาเขียวในขณะนี้

“เข้าหูแล้วเข้าหัวบ้างไหม หากไม่ก็อาจจะมีคนได้ถูกไล่ออกจริง ๆ” สาวิตรียิ้มเหี้ยม งานนี้ไม่เข้าหูเข้าหัว ของขาวก็อาจจะได้เข้าแล้วจริง ๆ

“ทำงานกับพี่ริวเหอครับ” พี่ชายครุ่นคิด อย่างน้อยการไม่ถูกไล่ออกก็เป็นเรื่องที่ดีกว่า แต่ว่า “ว่าแต่พี่สาวรู้เหอว่าพี่ริวเขาทำอะไรแล้วจะให้ผมทำอะไร” พี่ชายไม่รู้สินี ว่าพี่คนนั้นเขาทำงานอะไรบ้าง

“ก็พอจะรู้มาบ้าง” คนอื่นในทีมยังไม่รู้เลยนะ แต่จะไม่รู้ก็ไม่แปลกหรือเปล่า ในเมื่อลูกค้าของริวนั้นเป็นพี่สาวที่ช่วยดูแลบ้าง

แต่เห็นว่างานไม่เยอะมาก แล้วทำไมอยู่ๆ ถึงโยนมาทางนี้ได้

“แล้วเขา...ทำอะไรอะ” คนตัวเล็กอ้อมแอ้มถาม กลัวตัวเองจะโดนด่าที่ไม่รู้งาน

“เขาดูซัพพลายเออร์ต่างประเทศเป็นหลัก มีขายสินค้าในไทยนิดหน่อย”

“แต่นี่มันไม่ใช่งานของฝ่ายเรานี่” โดยปกติแล้วฝ่ายขายหนึ่งจะดูแลลูกค้าในประเทศเป็นหลัก ฟังแล้วจึงดูแปลกๆ จะให้รับงานมาโดยไม่รู้อะไร ฟ้ายายเกรงว่านี่จะเป็นกับดักหาเรื่องไล่คนออกของฝ่ายบุคคลแทน

“ก็ไม่ใช่ แต่ไม่มีใครรู้หรือว่าทำไม” สาวตรีเองก็เคยคิดเช่นกัน แต่ทำอะไรได้ที่ไหน การแต่งตั้งให้ริศมาทำงานที่นี่เป็นคำสั่งของผู้ใหญ่ เมื่อเห็นว่างานขายของริศไม่ได้เยอะอะไร เธอจึงรับมาช่วยดูแลเอง กระนั้นมันก็แค่ส่วนหนึ่ง สาวตรีเองก็ไมรู้ทั้งหมดหรือว่าริศทำอะไรอีกบ้าง

ผู้คนลือกันไปว่าริศคนนี้เป็นบุคคลเส้นใหญ่ไม่ค่อยมีผลงานให้เห็นชัดเจนอะไร แต่คุณพิชญะกลับเลี้ยงไว้ข้างกาย ที่เขามาอยู่ฝ่ายขายหนึ่งนี้ ก็อาจจะจะเป็นพิชญะนี้แหละที่ยัดเข้ามาให้มีชื่อในฝ่ายขาย แต่สัดส่วนงานที่เหล่าฝ่ายขายหนึ่งได้เห็นนั้นกลับน้อยนิด

“แล้ว...ทำไมอยู่ๆ ถึงเป็นผม ทำไมพี่ริศถึงเลือกผมล่ะ” ฟ้ายายชี้ที่ตัวเอง จะบอกว่าพี่เขาชื่นชอบผัดแต่งกว่าเหียวๆ วันนั้นเลยอยากให้มาทำงานด้วยกันก็น่าใช่

“ไม่ใช่คุณริศที่เลือก แต่พี่เลือกตัวเอง” สาวตรียียดอกเชิดหน้าเป็นเธอเองที่เลือก

“ฮะ! ไหง่จันอะพี่สาว” อยู่ๆ จะพลิกไส่น้องนุ่ไปทำไม ฟ้ายายกอดดมองหน้าหญิงสาวรุ่นพี่อย่างไม่ยอมง่าย ๆ

“ก็คุณริวเขามาปรึกษาเรื่องขอผู้ช่วยนะ เขาไม่เอายารบกวานพีมากเกินไป เพราะพีก็ยุ่งกับการดูแลเด็กประสาทแตกแบบพวกแกด้วย และต่อไปนี้เขาอยากให้ช่วยดูแลงานอื่นๆ ไปด้วย เลยขอคนอื่นที่ไม่ใช่พี”

แม้ว่าฟ้าฉายจะตั้งใจคำว่าประสาทแตกอยู่ไม่น้อย แต่ก็ยังไม่อยากเถียงออกไปตอนนี้ เรื่องงานและอนาคตของตัวเองย่อมต้องจริงจังมากกว่า

“ช่วยงานอะไรของเขาอะครับ ว่าแต่มันในงานที่เกี่ยวกับเซลล์ไหม” นี่ก็คือคำถามที่น่าสนใจอย่างแท้จริง ริวดูจะยุ่งมาก ๆ แต่ไม่รู้ว่าเขายุ่งจริง ๆ หรือแสร้งทำเป็นยุ่ง เดือนหนึ่ง ๆ แทบไม่มีใครได้เห็นหน้าเขา ลูกค้าที่ดูแลก็ไม่ได้เยอะแยะอะไร แล้วจะเอาที่ไหนมายุ่งทุกอย่างในตัวพีคนนี้ดูจะเป็นปริศนาไปหมด ที่เห็นได้ชัดเจนคืออาหารปิ่นโตที่บ้านอร่อยมากก็เท่านั้นเอง

“ไม่รู้สิ” ขนาดสาวิตริยังไม่รู้ แล้วฟ้าฉายจะไปมีทางรู้ได้อย่างไร

“ไม่ใช่จู่ ๆ ใหล่มาอีกทีก็บอกว่าจริง ๆ แล้วฉันคือประธานบริษัทหรออะครับ” มันก็น่าคิดอยู่นะ

“เพื่อเจื่อน่า ไม่เห็นรายชื่อบอร์ดบริหารของบริษัทเหรอ มันมีชื่อคุณริวอยู่ไหม” สาวิตริทนไม่ไหว เธอม้วนกระดาษในมือแล้วเคาะกะบาลไอ้เด็กประสาทแตกอันดับต้นของทีมไปหนึ่งที่

“ก็เห็นพี่สาวเรียกคุณริวนั่นสิ เห็นให้เกียรติกัน ไ้เราก็คิดว่าเขาคือลาสต์บอสของบริษัทนะสิ”

จะไม่ให้สาวิตริบอว่างานหัวหน้าผู้ช่วยฝ่ายขายนี้ไม่เห็น้อยได้อย่างไร มีแต่คนขี้มโนทั้งนั้น ยกตัวอย่างเช่นไอ้เด็กนี่คนแรกเลยประสาทแตกสุด มโนเก่งล้ำเลิศ

“พี่เรียกคุณเพราะไม่สนิท แล้วมันผิดตรงไหนที่เรียกคนอื่นแบบสุภาพนะ!” มารยาทสังคมไอ้เด็กนี้มันมีบ้างไหม ทำไมถามคำถามเหมือนไม่ได้คิดก่อนพูดบ้างเลย

“แล้วทำไมไม่เรียกผมว่าคุณนายบ้าง อะอะก็เรียกได้ๆ” แบบนี้แปลว่าไม่ให้เกียรติกันเลยนี่!

“ต่อไปจะเรียกไอ้เด็กเวอร์แล้ว ว่าแต่เอ็งสนใจเรื่องงานหน่อยได้ไหม” สาวิตรีเหนื่อย คุยกับเด็กยิ่งเหนื่อย

“ผมยังไม่รู้เลยว่าจะต้องเจอกับอะไรบ้าง แล้วผมจะรับงานได้ยังไง” ก็ถูกของฟ้าฉาย จะให้ออกจากคอมพิวเตอร์โซนของตัวเองทั้งที่มีข้อมูลให้แค่นี้ใครจะกล้าตัดสินใจ ฟ้าฉายประสานมือวางไว้บนโต๊ะ จ้องหน้าหัวหน้างานของตนอย่างจริงจัง

“เฮ้อ...ที่พี่เลือกแก เพราะทักษะภาษาอังกฤษแกลดี แถมดูกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้อะไรใหม่ๆ ทำอะไรได้หลายอย่างเหมือนเป็นเปิด อาจจะเป็นเปิดเด็ก แต่ก็มีประสบการณ์มาบ้าง คงจะเอาความเป็นเปิดของตัวเองไปใช้สร้างเสริมประสบการณ์ใหม่ๆ และเอาตัวรอดได้ที่นั่น” สาวิตรีบรรยาย แต่คำว่าเป็นเปิดนี้มันตำใจชอบกล ไม่ใช่ว่าเป็นเปิดมันไม่ดี แต่เป็นเปิดมันทำงานทั่วๆ ไปได้ แต่ทำงานเฉพาะทางไม่ได้ไม่ใช่เหรอ “ส่วนงานที่ทำอยู่นั้นมันเป็นงานผู้ช่วยเซลล์ที่คนอื่นก็ทำได้ ถ้ารับเด็กใหม่มาก็ยังมีคนช่วยสอนแทน แก่ได้ถ้าแกไม่สะดวก”

“แล้วทำไมผมต้องไม่สะดวกสอนเองอะครับ” ฟ้าฉายหรีดามองอย่างจับผิด มันแปลกจริงๆ นะครับเนี่ย

“จริงๆ คุณริวกิไม่ได้บอกพี่หรอกนะ แต่พี่คิดว่าเขาคงอยากได้คนที่ไปทำงานกึ่งๆ เลขาฯ เขาหน่อย คนที่ทำอะไรได้หลายๆ อย่างและยืดหยุ่นอย่างไร พี่คิดว่าคุณมีความพร้อมจะเข้าไปเรียนรู้

อะไรใหม่ๆ ได้ดี”

นี่แหละข้อดีของการเป็นเจเนอรัลลิสต์ หรือเป็น ‘เปิด’ แบบที่เธอมักจะบอกน้องเสมอว่าเจ้าตัวมีลักษณะแบบนี้ ฟ้าฉายอาจจะทำอะไรได้หลายอย่าง แต่ไม่เฉพาะทางสักอย่าง ทว่านั่นคือสกิลที่เหมาะสมกับงานที่เธอจะมอบหมายให้ที่สุดแล้ว อย่างน้อยเธอก็คิดเช่นนั้น

“แล้วก็...คุณรินนะ ช่วงหลังๆ พี่เห็นเขายุ่งจริงๆ นะใจ” ไม่ใช่แบบข่าวลือที่ใครๆ คิด

“เขาทำอะไรอะพี่” เห็นสาวตริกระซิบและโน้มหน้าเข้ามาใกล้ ฟ้าฉายก็รับรู้ได้เลยว่าสำคัญ

“คือพี่แอบไปได้ยินมาอีกทีจากแพรวภัทร” เอ๊ะ! ซือนั่นมันคูนๆ “จริงๆ แล้วอะนะ”

เหมือนจะเป็นชื่อของผู้เกี่ยวข้องคนหนึ่ง แต่เกี่ยวข้องกับอะไรนั้น...

“คุณรินทำงานให้คุณพิชญะโดยตรงแหละ เหมือนเป็นเลขานุการอีกคน อะไรแบบนั้น”

ชื่อผู้เกี่ยวข้องคนที่หนึ่ง คนที่สอง และเป้าหมายหลักของตนถูกเอ่ยขึ้นมา พลันทำให้ประกายตาของฟ้าฉายระยิบระยับเมื่อได้ฟังชื่อนี้ ต่อให้ไม่รู่ว่างานนี้จะพาขึ้นสวรรค์หรือลงนรก แต่ฟ้าฉายก็ได้ตัดสินใจในช่วงวินาทีนั้น

ได้เวลาเปลี่ยนแปลงเส้นทางอาชีพของตัวเองแล้ว!

“ผมทำครับ!” แน่นนอนว่าต้องไม่พลาด ฟ้าฉายติดตัวผิง ยื่นยกมือขึ้นอสาธยายกับว่านี่เป็นภารกิจกู้โลก

“อะ?!”

“ผมทำครับพี่สาว” ไม่สนแล้วว่างานที่ต้องทำกับชีวิตคืออะไร

ต่อให้ขายคนนี้จะใช้ให้ฟ้าขายไปล่าเสือสู้กับจระเข้ที่ไหนก็จะไป  
แต่ยังงิฟ้าขายจะไม่มีทางปล่อยให้ชื่อพิชฌุณนี้หลุดมือไป  
อย่างเด็ดขาด!

**[โทร. มานี้ไม่ได้มีอะไรไร้สาระมาพูดหรือกใช้ใหม่] วิภาวนี**  
รับสายของฟ้าขายที่เป็นฝ่ายโทร. หาเรอนานๆ ครั้งจะเป็นแบบนี้  
และปกติเธอมักจะต้องโทร. กลับเพราะเห็นมิสคอล

“เรื่องสำคัญมากคุณวินนี่ ผมได้โทรโมเต!” ฟ้าขายพูดอย่าง  
อารมณ์ดี วิภาวนีที่ได้ยินเรื่องนี้ถึงกับตาโต

[จริงเหวอใจ โอ้ยยย ดีใจจังเลย!] แม้ว่าสำหรับเธอการเลื่อน  
ตำแหน่งของพนักงานคนอื่น ๆ อาจจะไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่กับเพื่อน  
รักคนหนึ่งที่พยายามทำทุกอย่างด้วยตัวเองมาตลอด ก้าวเล็กๆ ก็เป็น  
เรื่องน่ายินดี

“ใช่แล้วคุณวินนี่ วันนี้พี่หัวหน้าแผนกเรียกผมไปคุยด้วย เสนอ  
ตำแหน่งงานใหม่ให้ ถึงจะเป็นงานอะไรไม่รู้ก็เถอะ” ฟ้าขายยิ้มกว้าง  
ดีใจอย่างที่สุด

สำหรับพนักงานคนหนึ่งที่ตั้งใจทำงาน ย่อมเป็นเรื่องน่ายินดี  
ที่ผลของการพิสูจน์ตัวเองสัมฤทธิ์ผล ฟ้าขายมีความสุขเหลือเกินที่  
ได้รับรู้ความคิดเห็นของสาวิตริที่ประเมินการทำงานของตนแถมยัง  
มอบหมายงานใหม่มาให้เพราะคิดว่าเหมาะสม พิชฌุณี้ได้แล้วว่าสิ่ง  
ที่ทำไปมีคนเห็นและให้ความสนใจ เช่นนี้จะไม่ได้ดีใจได้อย่างไร

แถมตำแหน่งใหม่นี้ยังได้เงินเพิ่มอีกด้วย!

[อ้าว...ไฉนไม่รู้ได้ว่าต้องทำอะไร] เสียงของวิภาวนีดูจะงงๆ  
และดูเป็นกังวลในคราเดียว

“ก็พอรู้ครึบว่าต้องทำอะไร แต่ไม่แน่ใจนัก” จากยิ้มกว้างอย่าง

มีความสุขก็กลับกลายเป็นอึดอัด พยายามหาเหตุผลของตัวเอง

[แล้วจะทำได้หรือ] วิภาวณีไม่ได้ดูถูก แต่เป็นห่วงอีกฝ่ายมากกว่า นี่คงไม่ใช่เพราะเห็นแก่เงินถึงได้รับตำแหน่งใหม่ใช่ไหม

“คิดว่าน่าจะไหวนะครับ ที่สำคัญ...ผมได้ยืนยันว่าคนที่ผมจะไปทำงานด้วย เขาทำงานให้คุณพิชญะ”

[...]

“ไม่ต้องห่วงนะครับคุณวินนี่ ผมช่วยคุณวินนี่ได้แน่”

พอวิภาวณีได้ยืนยันเช่นนี้เธอก็เริ่มเข้าใจแล้วละว่าฟ้าฉายอาจจะไม่ได้รับตำแหน่งนี้เพราะเงินเสียทีเดียว แต่อาจจะเกี่ยวกับเป้าหมายที่เธอว่าจ้างอีกฝ่ายไป เจ้าตัวถึงได้ตกลงปลงใจไปทำ

[ใจ...ไม่ต้องทำขนาดนี้ก็ได้อ] มันจะไม่เสี่ยงไปหน่อยหรือที่รับงานโดยที่ยังไม่รู้เลยว่าต้องทำอะไร หากโดนเอาเปรียบแล้วจะทำอย่างไร เธอไม่ได้คาดหวังให้ฟ้าฉายไปล้วงลึกเรื่องของพิชญะมาให้ขนาดนั้น แค่อัปเดตเรื่องราวที่คนอื่นพูดถึงกันมาแล้วให้ฟังก็พอ หรือจริงๆ จะอมเงินนั้นไว้เลยก็ได้ว่า ข้อมูลที่ให้มาก่อนหน้านี้จะถือว่าทำงานแล้วก็ได้

“ไม่ได้สิครับ ผมรับเงินคุณวินนี่มาแล้ว” ฟ้าฉายก็มีจรรยาบรรณของฟ้าฉาย “ผมอยากให้คุณวินนี่ได้รู้เรื่องที่ผมมั่นใจ เพราะถ้าหากเรื่องที่หามาได้มันไม่น่าเชื่อถือพอ อาจจะทำให้การตัดสินใจของคุณวินนี่พลาดได้ ผมไม่อยากจะให้คุณวินนี่พลาดเลย”

[งั้นก็ระวังตัวด้วยนะ อย่าให้ถูกจับได้ แต่ถ้าเกิดอะไรขึ้น ใจไม่ต้องเกรงใจคุณวินนี่นะรู้ไหม] วิภาวณีผากทั้งท้าย เธอห่วงฟ้าฉายจริงๆ เรื่องที่จ้างงานอะไรนั้นเธอไม่ได้ซีเรียสเลย แม้ว่าเงินหกหมื่นจะไม่ใช่น้อยๆ ที่จะให้ใครเปล่าๆ ได้ แต่วิภาวณีได้มันมาจากการขายของแบรนด์เนมที่เธอได้มาเป็นของขวัญแต่ไม่ได้ใช้เพราะไม่ได้

ขอบจรง ๆ

ใจจริงเธออยากให้เป็นเพื่อนมาตั้งนานแล้ว ติดแค่ฟ้าฉายไม่รับเงินง่าย ๆ หากจะช่วยเรื่องค่าใช้จ่ายอะไร ขอแค่เลี้ยงข้าวอร่อย ๆ เจ้าตัวก็พอใจแล้ว ถึงจะหน้าเงิน แต่เพื่อนคนนี้ก็มีจรรยาบรรณแปลก ๆ ที่เจ้าตัวถนอมไว้

“ขอบคุณนะครับคุณวินนี่”

แต่ฟ้าฉายกลับจริงจังกว่าที่เธอคิด อย่าว่าแต่เธอห่วงใยฝ่ายเดียวเลย ฟ้าฉายก็ห่วงเธอไม่แพ้กัน ก็เป็นเพื่อนกันมานานเนี่ยะ

เป็นเพื่อนกันมานานขนาดนี้ ก็อยากจะกินอาหารอย่างมีความสุขด้วยกันไปเรื่อย ๆ นี่นา...

**ในขณะที่ฟ้าฉายกำลังตั้งใจทำงานของตนอยู่ อีกด้านหนึ่ง**  
...ชายสองคนก็กำลังพูดคุยกันเรื่องงานของบริษัทอย่างสบาย ๆ

“อือ...สรุปแล้วที่เหมือนจะเป็นปัญหาของฝั่งเรา ก็กลับกลายเป็นว่าทางลูกค้านั่นแหละที่มีปัญหาเสียเอง” ไดรกเตอร์หนุ่มแห่ง JCT Trading เอ่ยขึ้นหลังจากที่รับฟังรายงานจากปากของคนสนิทที่ไปสืบสาวราวเรื่องมาให้

พิชณะนั่งสบาย ๆ อยู่ที่เก้าอี้ตัวใหญ่ อีกฝั่งหนึ่งรวิดก็นั่งประสานมือพิงพนักเก้าอี้อย่างผ่อนคลาย อาจจะเพราะว่างานที่ดูจะเป็นปัญหากำลังจะคลี่คลาย พวกเขาจะผ่านมันไปได้ด้วยดี

“ว่าแต่นายได้ไปหาผู้ช่วยมาหรือยัง ไหน ๆ ก็อนุมัติจ้างงานคนเพิ่มที่ฝ่ายขายหนึ่งให้แล้ว” เป็นพิชณะเองที่เสนออนุมัติให้มีการจ้างงานเพิ่มในแผนกที่รวิดทำงานอยู่ แม้ว่าหลัก ๆ รวิดจะทำงานให้เขา แต่ก็ถือว่าอีกฝ่ายเป็นคนของฝ่ายขายหนึ่งอยู่

อันที่จริงรวิดไม่ควรไปทำงานตำแหน่งนั้นด้วยซ้ำ แต่เป็น

ความต้องการของตัวเองที่อยากจะไปทำงานฝ่ายขายในตอนแรกเริ่ม ทว่าสุดท้ายพิชญะก็ดึงมาช่วยงานเขาจนแทบจะไม่ได้ทำงานขายของตัวเองในแผนกนั้น แต่อย่างไรก็ตาม ลูกค้าที่ดูแลอยู่ วิชาญก็ดูแลอย่างดี แค่อาจจะไม่ได้มีโอกาสขยายฐานลูกค้าใหม่ให้แก่ฝ่ายขายหนึ่งเหมือนพนักงานขายคนอื่น ๆ เท่านั้น

“ได้บอกกับคุณสาวไปแล้ว คิดว่าคงจะหาคนในทีมมาช่วย ไม่น่าจะให้เด็กใหม่มาทำหน้าที่นี้หรอกครับ” วิชาญเอ่ยสิ่งที่เขาคิดไว้ เขาไม่ได้บอกอะไรกับหัวหน้าผู้ช่วยฝ่ายขายสาวคนนั้นมากนัก เพียงบอกว่าอยากให้มีอาชีพพอร์ตเรื่องงานต่าง ๆ เน้นอนว่าไม่ใช่แค่เรื่องงานขายของแผนกเท่านั้น แต่รวมไปถึงการช่วยเขาในส่วนงานที่เขาช่วยพิชญะทำอยู่ด้วย

อันที่จริงวิชาญควรจะบอกสาวิตรีไปตรง ๆ ถึงงานที่กำลังทำอยู่ เพื่อที่เธอจะพินิจหาคนที่เหมาะสมมาให้ได้ แต่วิชาญค่อนข้างเชื่อใจในความสามารถด้านการมองคนของเธอ แต่อย่างไรก็ตาม เขายินดีจะพูดหากเธอถาม ที่ไม่พูดไปก่อน เพราะหน้าที่ที่ทำอยู่นี้ไม่สมควรรู้กันมากเกินไป มันยังถือเป็นความลับระหว่างเขากับพิชญะอยู่

“เอาเป็นว่าได้ใครมาช่วยก็เอามาแนะนำกันหน่อย ยังไงก็จะต้องทำงานร่วมกัน” พิชญะบอกอย่างเป็นทางการเป็นงาน

“ยังไงให้ผมได้ทำงานกับเขาสักพักหนึ่งก่อนดีกว่าครับ เผื่อว่าจะไม่เข้าหากันแล้วต้องเปลี่ยนคนใหม่” วิชาญนั้นไม่ค่อยสนิทสนมกับคนที่ฝ่ายขายหนึ่งเท่าไร เขาจึงไม่รู้จะขอตัวใครมาทำงานด้วย เลยตัดสินใจให้หัวหน้าให้สาวิตรีเลือกให้ เพราะมั่นใจว่าหัวหน้าสาวน่าจะทำได้ดีกว่าตน แต่ลึก ๆ วิชาญก็แอบกังวลอยู่เหมือนกัน

ลูกเจี๊ยบตัวไหนกันนะ ที่แม่ไก่อย่างสาวิตรีจะปล่อยให้มาทำงานอะไรก็รู้กับเขา